

אתגתא

בשבע 1114 | כ"ג באלול תשפ"ד, 26.09.24

רותי גרינגליק תנחה את הטקס
הממלכתי של יום השנה
לאירועי הטבח, ותרגיש את בנה
שאולי הי"ד על הבמה לצידה
עניין אישי, רבקי גולדפינגר

חנה קטן על האלמנות
הפיקחיות של פעם
והאלמנות הגיבורות
של היום

צילום: לירון מלודובו

מל'חמה של תורה

פרויקט 'משמר העם' מכשיר אלפי חרדים בקהילות ברחבי
הארץ למשימות הגנה וביטחון, בעקבות אירועי 7 באוקטובר.
הרב אסף פלג, ממובילי הפרויקט, מאמין שהערבות ההדדית
בין כל חלקי העם תוכל להכריע במלחמה // **הדס צורי**

מגשימים חלומות ומתחברים לארץ

<< סדרות הטיולים לשנת תשפ"ה

טיולים למיטיבי קשב

חדשות בעתיקות

סדרת סיורים אל חפירות ארכאולוגיות חדשות בהדרכת החופרים עצמם

יום ו' רכבים פרטיים

לטייל עם התנ"ך

להבין את ספר מלכים דרך השטח עם התנ"ך ביד

יום ד' רכבים פרטיים

טבע ופריחה בהר הטוב

סיורים אל אתרים ייחודיים ובלתי מוכרים של טבע ופריחה בהרי יהודה ושומרון

יום ו' רכבים פרטיים

לצאת מהקווים:

צמיחתה של ירושלים החדשה

סיורי ערב בירושלים בעקבות הגיבורים והדמויות שיצאו מהחומות

יום א' רכבים פרטיים

הסיור לאור המקורות

סדרת סיורים וטיולים בארץ בעקבות מורדים ולוחמים בימי הבית השני

דרגת קושי קלה-בינונית

יום ב' אוטובוס צמוד

גיבורים וחולמים בגוש עציון

נכיר את הר חברון דרך הנופים והדמויות המרכזיות לאורך הדורות

דרגת קושי קלה

יום ה' רכבים פרטיים

מסיירים בעקבות מפקדי תש"ח

לרגל 76 שנים למלחמת העצמאות, בעקבות קרבות המפתח והמפקדים המרכזיים

יום ו' רכבים פרטיים

ציפורי ארץ ישראל

סיורי צפרות להיכרות עם ציפורי ארצנו לצפרים מקצועיים ומתחילים

יום ו' רכבים פרטיים

טיולים למיטיבי לבת

דו יומי בשביל ישראל

סיום השביל בשלוש שנים

שתי רמות קושי:

- 1 מיטיבי לבת כ-20 ק"מ הליכה ביום
- 2 אוהבי לבת כ-15 ק"מ הליכה ביום

ימי ד'-ה' אוטובוס צמוד ולינה ע"ב חצי פנסיון

חד יומי בשביל ישראל

סיום השביל בחמש שנים

שתי רמות קושי:

- 1 אוהבי לבת כ-15 ק"מ הליכה ביום
- 2 'לייט' כ-10 ק"מ הליכה ביום

ימי ה' אוטובוס צמוד

ללכת בשביליך

קהילת המטיילים שלנו

בשבילים נבחרים ברחבי הארץ

ימי ד'-ה' אוטובוס צמוד ולינה ע"ב חצי פנסיון

מילדות לבגרות

חגיגת בר/ בת מצווה:

הורים/ סבים סבתות וילדים

בשביל ישראל

ימי ו' וחופשות רכבים פרטיים

הרצאות

בעקבות העשור הראשון למדינה

קורס הרצאות זום עם מיטב המרצים על ביטחון, עלייה והתיישבות בעשור המכונן של ישראל

יום א' הרצאות זום

תנובה
אלטרנטיב

לקפה שבין
הסעודות

WHITE

משקה שיבולת שועל
בטעם הכי קרוב לחלב

למהדרין יש
תנובה

פרווה

בהשגחת הבד"ץ
יהושלם
מזרעה החדשה

חומש אופקים

הרב שי פירון

פירוש חדש ומקיף המאפשר לכל אחד ואחת ללמוד כל פרק כיחידה אחת.
להתחבר לערכי הרוח ולגבש תמונת חיים רלוונטית ומעוררת השראה.
הפירוש מתבסס על אוצר חכמת ישראל לדורותיה ולגווניה.

ידיעות ספרים

להשיג באתר ybook, **סטימצקי** STEIMATZKY, **צומת ספרים** תמיד כדאי לעצור בצומת **ב- ברית** ובחנויות הספרים המובחרות

לגולד

שנהיה

גל אורן לונדון BSO

בהשגחת הבד"ץ
מירושלם

אזהרה: מכיל אלכוהול - מומלץ להימנע משתייה מופרזת

*זכה במספר הגדול ביותר של מדליות זהב וזהב כפול, בשנים 2008-2021

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

"מרום הפסגה של תחיית האומה"

האם הציונות הדתית תזכה להחזיר השבוע עטרה ליושנה?

ובכלל בזהותה היהודית של המדינה, עולה ועולה - צריך שיעמוד בראש המערכת אדם עם קבלות של עשייה, של ניהול מערכת גדולה, ולא פחות מזה, של עמידה איתנה על משמר היהדות מול כל הקמים עליה לכלותה.

גילוי נאות: את רוב המועמדים אני מכיר אישית, יותר מאשר את הרב מיכה. למעשה את כולם. חוץ מאת הרב מאיר כהנא. אותו אני לא מכיר, אני מודה. והאמת שאפילו לא שמעתי את שמו עד הבחירות. באיזהו שלב חשבתי שיש פה איזה תרגיל מתוחכם שמישהו שחמד לצון (אור רייכרט?) עושה למגור: האם יש סיכוי למנות לתפקיד הרב ראשי לישראל רב, כלומר דיין, שאיש אינו מכיר (ועוד עם שם כזה שבכל פעם שתעשה עליו גוגל יתקבלו תוצאות שיגרמו לך לקוות שהמחלקה היהודית בשב"כ לא עוקבת אחרי החיפושים שלך)? להעמיד אותו ראש בראש מול רב ותיק ומוערך ולהביס אותו בוועדת רבנים? עד כדי כך זה נראה לי משונה הסיפור הזה, שכשאנשי המטה שלו הציעו לי להיפגש איתו, שמחתי מאוד על ההזדמנות. פשוט כדי לראות מקרוב שאכן יש מועמד כזה במציאות. אז כן, יש. והוא מקסים ולבבי, ואכפתי, ונמרץ. על גדלות בתורה אני לא מחוזה דעה, כמוכן. של אף אחד מהמועמדים. אין לי את הכלים להעריך.

התרגשתי לשמוע את סיפורו האישי על שנים של לימוד ועשייה (ואגב, גם את סיפורו של אשתו הרופאה), על גלות למקום תורה, קודם ביישיבת קריית שמונה בצפון הרחוק ואז ביישיבת ירוחם בדרום הרחוק, שם שימש כר"מ במשך עשור. ואחר כך, בבתי הדין, מהתפקיד הראשון בבית הדין בבאר שבע ועד לתפקיד הנוכחי כאב בית דין באשקלון ויושב ראש נציגות הדיינים הארצית. אני שמח מאוד שיש אב בית דין כזה, צעיר ונמרץ. הרב הראשי לישראל, הרב מיכה הלוי, יוכל להיעזר בו רבות, אני בטוח, באחת המשימות הדחופות והמאתגרות שעומדות בפניו: תיקון מערכת בתי הדין הרבניים.

6 פתחתי באחי ישראל ואסיים בהודעת ווטסאפ שהוא שלח לנו השבוע בקבוצה המשפחתית, שהזכירה לי שבסופו של דבר ההחלטה מי יהיה הרב הראשי תלויה לא רק ב־140 חברי הגוף הבוחר, אלא בכלל: "אחים יקרים. אני מרגיש צורך לשתף אתכם, בגלל שאני עובר כעת על הווטסאפ ומגלה הודעות שכמה מכם שלחו, ולא התייחסתי. אז נכון, אפשר לכתוב להמון אנשים בבת אחת 'מִשום מה פספסתי את ההודעה ממך'. אבל זה מרגיש לי לא בנוח עם עצמי. אני שותף בימים אלו במערכה לקראת הבחירות לרבנות הראשית ביום ראשון הקרוב. פעולתי, תקוותי ותפילתי שהרב מיכה הלוי ייבחר לתפקיד. ברוך ה' צברתי ניסיון במערכות בחירות שונות ומשונות. הפעם זה חסר תקדים. מדובר בגוף בוחר של 140 איש בלבד, שמסביב לכל אחד יש לפחות עשרה אנשים שמשפיעים עליו. מה שמגביר את האמוציות ואת הקומבינאות ועוד ועוד - הרבה מעבר למה שאתם יכולים לדמיין.

למה אני שם? כי הרב מיכה הלוי ביקש? לא. אני שם כי בגלגולים שגלגל אותי הבורא, בעקבות הגירושין שלי, זכיתי, בצער, לגלות כמה כוח יש לרבנות הראשית ולעומד בראשה לטוב או למוטב. או לקדש שם שמיים באופן שאין לאף רב יכולת, או חלילה לחלל שם שמיים באופן שאין לאף רב יכולת. מדובר בתפקיד שהוא הרבה יותר קריטי מהשאלה מי יוזמן ל'תהילים פרק פ"ג מפי הרב הראשי לישראל' בטקסים הממלכתיים ביום הזיכרון. המערכת כל כך בעייתית, שאני לא יודע כמה מההצלחות המסחררות של הרב הלוי בפתח תקווה (האיש עם קבלות שאין לאף רב מקומי) אפשר יהיה להעתיק לזירה הארצית אבל ברור לי שהוא בראש ובראשונה יעזור את ההירדרדות שם. גם בגלל שאני מכיר אותו. גם בגלל שאני רואה את סדר יומו שמוקדש בכל שנייה פנויה ללימוד תורה. בקיצור, אין לי קשב לנושאים אחרים. אני מרגיש צורך להתנצל שאני קצת קצר רוח, מדבר יותר עם עסקנים ופחות עם אחים. אנחנו ממש בישורת האחרונה. ביום ראשון זה נגמר. כל מה שבאמת צריך, זה תפילה. איפה לכוון על זה? ב'על הצדיקים' ב'השיבנו אבינו לתורתך'? הכי פשוט נראה לי: כשהחזן אומר 'תגדל ויתקדש שמיא רבא', לענות 'אמן' בכוונה גדולה".

אמן! ●

בשביל להגיע כמעט לכל בית כנסת בעיר, ובאוגוסט עם מגבעת הלבד זה כבר גובל בסכנת התייבשות ומכת חום. לפעמים אני תוהה לעצמי לא רק מתי הוא ישן ואוכל, אלא גם מתי הוא מספיק להתפלל שלוש תפילות, שניים מקרא ואחד תרגום. בכל שנה בחודש אלול הרב הלוי הופך למכונה ביונית. הוא מצליח לשגר את עצמו בעת ובעונה אחת למאות מקומות במסגרת 'מסע המושבה' - בתי כנסת, כיכרות העיר, מקומות עבודה ובתים פרטיים - במטרה להביא את רוח החג לכל מקום בעיר. אל תאמינו לי, תיכנסו למודעה המרכזת את מסע המושבה ותיווכחו לבד... אומנם אני מליץ יותר מהמקום הכי לא צפוי שיש, ולא בטוח שמועיל, אבל תזכה מדינת ישראל והעם היהודי, אם הרב מיכה הלוי יישב על כס הרב הראשי האשכנזי. וכמו שהוכח בעבר, הוא ישר יתנתק מהקטגוריה העדתית. מהפוזיציה הזו נזכה לרב ראשי נגיש, אמיתי, כן, כזה ששובר מחיצות בין חלקי העם, שמהווה דמות השראתית וגשר בין כולנו, שבא לעבוד קשה בשביל כולם, גם אם לא כולם יסכימו איתו".

אם מערכת הבחירות הייתה מתנהלת באופן ענייני, ועם קצת פחות פוליטיקה, מאבקים ונקמנות, המגזר הדתי-לאומי היה אמור לתמוך פה אחד ובהתלהבות רבה במועמדות של הרב מיכה הלוי. הוא בוגר ממ"ד מוריה בתל אביב, בוגר הישיבה התיכונית בנחלים, בוגר התותחנים, בוגר מרכז הרב, תלמיד של הרב צבי יהודה והרב אברהם שפירא, היה ר"מ במשך שנים ביישיבת אור עציון של הרב דרוקמן, ראש ישיבה ציונית דתית בתל אביב. אפילו ברמה המשפחתית הוא קשור לאישים שכל אחד מהם הוא גאווה המגור: הוא אח של פרופ' יהונתן הלוי, שניהל את המרכז הרפואי שערי צדק במשך שנים. הוא גיס של הרב אלי סדן, מייסד מכינת עלי. הוא גיס של הסופר וראש הישיבה הרב חיים סבתו. הוא מחותן עם אל"מ דרור וינברג הי"ד. אבל עזבו משפחתולוגיה. אתם מבינים כמה נפלא זה יכול להיות, רב ראשי דתי לאומי, שזוכה להערכה כזאת, למנדט רחב כזה, מקהלים כה רחבים, מחילונים ועד חרדים? בעיניי זה ממש להחזיר עטרה ליושנה. כן, אני מודע לרגשות הכעס על החרדים בימים קשים אלה אצל רבים בציונות הדתית (והנה עוד נושא שראוי לטור נפרד). אבל נדמה לי שיש פה הזדמנות לתפנית. לשיח אחר, לחיבור, לאחדות. מר' דב ועד ר' דובוב.

4 בשנת תרפ"א (1920), כתב מייסד הרבנות הראשית הרב אברהם יצחק הכהן קוק מאמר מיוחד, תחת הכותרת "כבוד הרבנות": "לידידת כבוד הרבנות גרמה הרבה ההתפוררות לסיעות ולמפלגות, כמו: חסידות, מתנגדות, השכלה, ציונות וכדומה... בשעה גדולה זו שאנו חיים בה, מחויבים אנו לאחד עוד הפעם כבשנים קדמוניות את כל הסגולות שברבנות". הדברים נכתבו לפני הקמת הרבנות הראשית, כמעין חזון. השבוע יש לנו הזדמנות היסטורית להגשים את החזון הגדול הזה, "לאחד את כל הסגולות שברבנות". ועוד כותב הרב קוק לפני יותר ממאה שנה (ותודה לחוקר הרב שמואל כ"ץ על המאמר המרתק על ימי היסוד של הרבנות הראשית): "הרבנים צריכים לעמוד על מרום הפסגה של תחיית האומה, ולהיות עמלים עם הציבור בכל פינות החיים. ההשפעה של דבר השם מוכרחת להיות מתפשטת על כל החיים... כי גם בחוגים היותר רחוקים, יכולים אנו להשפיע השפעה של כבוד ושל חיבה לדת ולאמונה, אם רק נדע להשתמש באמצעים הגונים ומוכשרים לפי הדור". כמה השפעה יכולה להיות לרבנות הראשית על החוגים היותר רחוקים, אומר לנו הרב קוק. "אם רק נדע".

5 רגע, אבל מה עם שאר המועמדים? הם לא ראויים? להם אין מעלות? בוודאי שיש. מעלות רבות וזכויות רבות. ועשייה מפוארת. כל אחד בתחומו, כל אחד בסגנונו, כל אחד בממלכה שלו. אבל אני לא חושב שהם מביאים ניסיון כזה ברבנות כמו שמביא הרב מיכה הלוי. בימים היסטוריים אלה, אחרי מה שעברנו בשנה האחרונה, שבהם מצד אחד הביקוש למה שהרב קוק כינה "מרום הפסגה של תחיית האומה" עולה ועולה ונמצא בשיא של כל הזמנים (תראו מה הולך בכותל לילה אחרי לילה בסליחות, עשרות אלפי ישראלים!), ומצד שני המלחמה ברבנות הראשית,

1 לפני כשנה שאל אותי אחי, ישראל, פתח-תקוואי בדימוס המלווה את הרב מיכה הלוי במרוץ לרבנות הראשית, ומכיר את דעותיי בנושא, למה אני לא כותב בטור שלי על הבחירות לרבנות. עניתי לו שאני נוהר לא לעסוק בנושא כי הוא נוגע בתלמידי חכמים ובכבוד תלמידי חכמים. איך אכניס את ראשי העיתונאי בין גדולי תורה? זה היה לפני כשנה, כאמור. אבל ככל שקרב תאריך הבחירות, והעיסוק בנושא גבר, התשובה שלי השתנתה מהקצה אל הקצה: אני נמנע מלכתוב על הבחירות לרבנות, כי הנושא הזה כל כך פוליטי וכל כך מלוכלך וציני וספיני, שמה לי ולשדה הקרב הזה? היהירו בגחלתן של צייצנים שנשיכתן נשיכת שועל ועקיצתן עקיצת עקרב. ובכל זאת, שנייה לפני הבחירות, ממש בישורת האחרונה, יש נקודה מהותית אחת שממש בוועת בי כבר כמה חודשים והלוואי שתמצא אותן קשבת אצל מי מ־140 חברי הגוף הבוחר. את שומעת, שלומית שיחור-רייכמן, ראש מועצת עמק יזרעאל? אני מדבר אלייך. לא, סתם. אני צוחק. אני מדבר אל חברים אחרים בגוף הבוחר. אלה שקוראים את הטור הזה.

2 ובכן, קוראי הטור הזה יודעים שאני חי מאז ומעולם בתפר שבין המגזר החרדי למגזר הדתי-לאומי. אני חווה את הקונפליקט הזה במשך שנים. כואב את המפריד. מחפש את המחבר. מתרגש מהמחבר. ותמיד אחד הנושאים הטעונים בשיח בין המגזרים היה היחס של החרדים לרבני הציונות הדתית. התחושה של רבים בציונות הדתית, כבר שנים, היא שהחרדים לא מכבדים את רבני המגזר. האם זה נכון? נראה לי, לצערי, שכן. למה זה קורה? אפשר למנות הרבה סיבות. זה שווה מאמרו בפני עצמו (אגב: האם הציונות הדתית מכבדת את רבני הציונות הדתית?).

ויש עוד טענה שאני שומע הרבה בשנים האחרונות במגזר: החרדים גנבו לנו את הרבנות הראשית. כבר שנים שאין שם רב "משלנו". בעצם, מאז ימי הרב שפירא והרב אליהו. גם על זה יש לי הרבה מה לומר. אבל אני מניח הפעם לניתוחים ולדעות ולתהליכי עומק, ועובר לפרקטי, כי אין לנו זמן מיותר. הבחירות ביום ראשון. ובכן, השבוע יש לציונות הדתית הזדמנות היסטורית למנות לתפקיד רב שהוא הכי "משלנו" בעולם, ובה בעת הוא זוכה לא רק לתמיכה הפוליטית של החרדים אלא גם להערכה שלהם. קוראים לו הרב מיכה הלוי (במקרה של חרדים רבים שגרים בעיר פתח תקווה, שבה הוא מכהן כרב ראשי יותר מעשור, אפשר לומר אפילו "הערכת החרדים"). השבוע, אחרי שפורסם שראש ישיבת סלבודקה ומנהיג הציבור הליטאי, הרב דב לנדו, מתכוון לתמוך בו, כתבו פרשנים פוליטיים על הדיל הפוליטי בין ש"ס, יהדות התורה והציונות הדתית. סליחה, אבל אני חושב שיש כאן הרבה יותר מדיל פוליטי: יש כאן הערכה אמיתית, של כל המגזרים, לדמותו של הרב. ברור שיש פה גם הרבה עניינים פוליטיים. אני לא תמים. אבל בלי ההערכה לאישיותו ולעשייתו של הרב לאורך השנים לא היה דיל. נקודה. ומה עם הוועדה ההיא, אתם שואלים? ובכן, זה כבר באמת עניין לגדולים ממני, שקבעו, שכל העדיפות שניתנה לרב כהנא בשעתו על פני מועמדים מנוסים ומבוגרים ממנו הייתה אחרי שהוכיח לוועדה שסיכוייו להיבחר לתפקיד הם הגדולים ביותר. אבל מאז, הבחירות נדחו שוב ושוב, ובשנה וארבעה חודשים (!) שחלפו מאז, השתנו הנסיבות הפוליטיות, וסיכוייו ירדו משמעותית.

3 ובחזרה לפתח תקווה. תראו מה כתב יונתן דובוב, מייסד מועדון 'הגולה' בעיר, בשבוע שעבר ב'מצב הרוח': "הרב מיכה הלוי מכהן כרבה הראשי של פתח תקווה אהובתי. עיר שיש בה מיקרוקוסמוס של החברה הישראלית: חרדים, אשכנזים, ספרדים, חילונים ליברלים ומסורתיים לייט, דתיים לאומיים מכל ההגדרות שיש, ימנים ושמאלנים ומרכז, וכל הספקטרום הפוליטי והחברתי שקיים בישראל. ובתוך כל המורכבות הזאת, ברקע מלחמות השבת שהיו נחלת העיר שנים רבות, הרב הלוי הצליח להיות דמות משמעותית עבור כולם. זה קרה בזכות עבודה קשה, קשר רצוף עם כל אחד ואחת, ועמידה על עקרונות שרואה את האחר בגובה העיניים. עבורי הוא אב טיפוס לרב ראשי אידיאלי. בכל שבת וחג, הרב גומע מרחקים עצומים

— מציילים חיים וזוכים —

בסניגור ליום הדין

וגם נכנסים להגרלה על

שלוש שנים רוגע כלכלי!

**מטבח חדש
וחבילת שיפוץ**

חבילה הכוללת מטבח חדש, ריצוף
לבית, חדרי אמבטיה ושירותים

**שברולט
טראקס 2024**
ל-3 שנים

450,000 ₪
12,500 ₪ כל חודש ל-36 חודשים
קבוע בחשבון הבנק!

מצטרפים. מציילים. זוכים!

***5935**

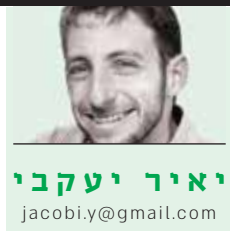
מוקד ההגרלה השנתית
של 'איחוד הצלה'

ca.1221.org.il

לקבלת הקטלוג במייל 9401401@gmail.com

**איחוד
הצלה**
UNITED HATZALAH

ארגון המהנדסים הלאומי

יאיר יעקבי
jacobi.y@gmail.com

אנחת סלב

הכול התחיל לפני שלושה שבועות. קבוצת הווטסאפ של הרחוב התעוררה לפתע והחלה לצווח ככרוכיה. בהתחלה קלטתי רק את ההודעה הראשונה של גברת ילובסקי. "הופה, יש לנו סלב ברחוב!" היא כתבה. אופף עם זה, התבאסתי לעצמי. אי אפשר ככה יותר. הרי ברחתי ליישוב הקטן והחמוד הזה דווקא כדי לחיות חיים פשוטים ואנונימיים. אם אנשים יתעקשו להמשיך להתייחס אליי כאל משהו יוצא מגדר הרגיל אני לעולם לא אוכל להיות עצמי באמת. ואז אילו מין חיים יהיו לי?

ההודעה הבאה תפסה כיוון אחר. "צחי יא תותח, גאווה של הרחוב", כתב לנדסברג. התכוונתי לכתוב שהשם הפרטי שלי הוא יאיר ולא צחי. אלא שעלעול נוסף העלה שהסלב ברחוב הוא אכן צחי השכן, אדם פשוט בשגרה, שעלה לגדולה רגעית בזכות פרסום תמונה שלו עם דגל ישראל בקבוצת הטלגרם של עמית סגל.

נו ברוך השם, נרגעת. אומנם אני לא הייתי קורא לזה "סלב", כולה תמונה. ולא הכי מוצלחת בעולם מבחינת קומפוזיציה, אם תשאלו אותי. אבל ניחא. מבחינתי זה היינו הך. שמח בשביל צחי. רק שידע לקחת בפרופורציות, מי כמוני יודע.

מפה לשם הימים נקפו ו-15 דקות התהילה של צחי נמתחו להן משל היו אמתה של בת פרעה להבדיל.

"צחי, סיפרתי לאמא שלי שההוא מהתמונה של עמית סגל זה השכן שלי והיא התפלפה", כתב שלמה בקבוצה, "כוכב שלי אתה". פעם אני הייתי הכוכב של שלמה. אבל טוב שיש לו מישוהו אחר להתענג עליו בהערכה. גם ככה התחיל להיות קצת כבד עליי.

מאוחר יותר באותו יום אשתי ניגשה אליי ושאלה אם אני בסדר עם כל הסיפור הזה של צחי. משוגעת. אולי לה זה קשה. אותי זה בכלל לא מעסיק ואני לא מקדיש לזה מחשבה.

אני מניח שחלק מהעניין זה שבתמונה ההיא צחי לבוש מדים על דיונה בתוכני עזה. ואתם יודעים איך זה אנשים פשוטים, הם רואים תמונה של חייל בעזה וישר נמסים. ואני מבין אותם. זה מרגש, אבל אם נחשוב על זה לעומק אז זה לא שכל החיילים בעזה הם אנשי הצפרדע אנשי הדממה. בטח יש גם ג'ובניקים בעזה עכשיו. מישוהו עצר לשאול מה צחי בכלל עושה במילואים? הרי גם מישוהו כמוני יכול להיכנס לעזה באיזו שיירה ולהצטלם על דיונה. עכשיו שאני חושב על זה, מי אמר שזה באמת צולם בעזה התמונה ההיא? חסרות דיונות באשקלון? לא שזה ענייני. זה לא מעסיק אותי. יש מספיק מקום לכולם ואין לי תלונות לשכן שהשעה משחקת לו. העיקר שייקח ממני את הפרוקוס. הזרקור הבהיר הוא חם אבל גם שורף. נחמד שהוא מכון למישוהו אחר.

שבוע חלף וצחי עדיין התהלך על עננים. אני די בטוח שהוא התחיל להתלבש יותר בקלאס. גם יש איזו ארומה חדשה. בטח איזה בושם שקיבל בהשקה או משהו. ואנשים ברחוב מדברים על זה. תשמעו, גם הצלחה רגעית ומזליסטית צריך לדעת למנף, אז סחתיין על צחי.

רק מה, מעניין שכבר שבוע וחצי שהוא לא על דיונה בעזה ובמקום זה מסתובב פה ברחוב כמו טווס שיכור. זה

כמעט כאילו הוא תפר את התמונה בכוונת מכון ואז הופס, סיים עם התרומה לעם ישראל. שאלתי את יקי השכן אם זה לא קצת מוזר בעיניו איך שצחי פתאום לא חיוני להכרעה הצבאית של עם ישראל. אבל הוא הסתכל עליי החצוף הזה ושאל אותי אם אני מקנא. אני??? מקנא??? מקנא במה? באנונימיות שנגולה מצחי? בקשיים שהוא יחווה כשהוא יגלה כמה זה בר חלוף? בתשומת הלב הבלתי נגמרת מילדי השכונה? לא ולא. אני בסך הכול דואג לו.

אז ניגשתי לצחי ושאלתי אותו איך הוא מחזיק מעמד עם הפרסום וזה. "על מה אתה מדבר יעקבי?" הוא שאל. משחק אותה צנוע, כאילו אני לא מכיר את הטריק הזה. הנחתי על כתפו יד אוהבת. "עזוב צחי, אני מדבר איתך עכשיו כשווה בין שווים, מה איתך?". צחי הסתכל עליי כאילו נפלתי מהירח והכניסה לאטמוספירה טיגנה לי את המוח. "רגיל אחי", הוא התעקש. בדיוק אז עבר שלמה השכן ונתן לצחי חיבוק חם שפעם רק אני הייתי זכאי לו.

לא היה מנוס. אם אני הולך לעזור לצחי אני אצטרך לעשות את זה גם בלי שהוא יודה במצוקתו. אז על המקום התחלתי לזמזם את שיר הסמס. ככה בלחש, אבל מספיק בקול כדי ששלמה השכן ישמע. זה בטוח ידליק אצלו משהו ויוריד מעט מהעומס על כתפיו של צחי. "זה שיר הסמס", חייך שלמה. "נכון", החזרתי לו בחיוך מעלה נשכחות ופתחתי זרועות לחיבוק. "זה כזה של פעם", הוא המשיך באדישות ואז עשה עם צחי כיף סודי מיוחד שאני די בטוח לא היה קיים לפני שבועיים.

איזה.

מסכן.

צחי.

אני חייב להציל אותו, החלטתי. נכון שהמצב החדש טוב ובריא לי ומבחינתי שלאף אחד לא יהיה אכפת ממני יותר אף פעם ושאף אחד לא יעשה איתי כיף סודי לעולם. אבל אני לא יכול לראות את צחי קומל ככה תחת זרקור ההערכה השורף. זה בנאדם שיש לו משפחה.

נאלצתי לקחת את העניינים לידיים. נכנסתי לגלריה של התמונות שלי וחיפשתי תמונה מהמילואים, עדיפות למשהו עם דיונה. אבל קדחת. אלף תמונות ולא דיונה אחת. כנראה שכשאתה לא רודף פרסום אז אין לך את האינסטינקט הזה של לעלות על דיונה עם מדים.

בסוף מצאתי תמונה שלי על מדים מופיע לחיילים. זה כבר ילמד את צחי לקח. כלומר, אה, יחלץ את צחי מהמצוקה הנפשית הבלתי נמנעת. כן.

עמית סגל לא הגיב לבקשה שלי להעלות אצלו את התמונה הזאת, אבל מי צריך את עמית סגל כשיש לך פוטושופ. אחרי שעה של עבודה ה"תמונה שלי בקבוצה של עמית סגל" הייתה מוכנה. זרקתי אותה בקבוצה הווטסאפ של הרחוב ככה באגביות וחיכיתי לתגובות. מה נגיד, עבד כמו קסם. גברת ילובסקי מיד הגיבה בהתפעמות. "וואו! איזה סלב!" היא התמוגגה. על לא דבר צחי, חשבתי לעצמי. "באמת שאין על נדב נוח", היא המשיכה.

טוב, נדמה לי שאנחנו עוברים. ●

- שלום, פה זה קבוצת תמיכה
לאנשים שלא מקבלים "לא"
כתשובה?
- לא
- יאללה שתוק בוא נתחיל

יום אחרי פיצוץ הביפרים,
הקבינט נתן אור ירוק לפוצץ
את כל מכשירי הווקיטוסקי
של חיזבאללה, ללמדכם
שנתניהו יעשה הכול כדי לא
לנצל את המומנטום כולל
יצירת עוד מומנטום

יום בריאת העולם הוא היום
שבו ריבונו של עולם החליט
שהעולם לא יכול בלי העולם

פעם היה איש אחד עני
ודלפון שבא לרבו והתלונן על
ביתו הצר והעלוב. אמר לו
הרב: עשה כדבריי, הכנס אל
ביתך עז. הלך האיש וניסה,
חזר ואמר לרב שאין מקום
אפילו לדחוף את העז. אמר
לו הרב: וואלה בעיה אמיתית

ניגשתי לצחי ושאלתי אותו איך הוא מחזיק מעמד עם הפרסום וזה. "על מה אתה מדבר יעקבי?" הוא שאל. משחק אותה צנוע, כאילו אני לא מכיר את הטריק הזה. הנחתי על כתפו יד אוהבת. "עזוב צחי, אני מדבר איתך עכשיו כשווה בין שווים, מה איתך?". צחי הסתכל עליי כאילו נפלתי מהירח והכניסה לאטמוספירה טיגנה לי את המוח. "רגיל אחי"

תהא שנת קניית בית פרטי עם גינה! במחיר של דירה בעיר!

שנה טובה לכל בית ישראל

'הבית בצופים' - לגור במרכז,
לשלם אותו דבר ולקבל הרבה יותר!

20% בחוזה 80% באכלוס

*2489

בליווי בנק
מזרחי טפחות

לידר
ניהול ופיתוח בע"מ

הבית בצופים
הדשא שלנו - ירוק יותר

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

סליחה שלא נענתה

האם אפשר להזדכות על התפילות של השנה שעברה? האם השנה צריך להמשיך כרגיל? ואיך נדע אם אנחנו בכלל בכיוון הנכון?

צילום: שאטרטוק

עשינו כל מה שצריך, אז למה התפילה לא נשלחה? אילוסטרציה

"ואני התפללתי בכוונה גדולה, שתדע לך. הקשבתי לשופר בעיניים עצומות, שרתי את כל המנגינות, לא הערתי לחזן אפילו פעם אחת למרות שהוא ממש האריך, רק התלחשתי על זה קצת עם צוויגשטינקר שיושב מאחוריי. אפילו בכיתי! אפילו בכיתי!"

כל בוקר, ובסוף מה אני רואה על המסך של הטלפון?
"מה?"
"סליחה שלא נענתה."
"איך אתה יודע שהיא לא נענתה?"
"זה החוזה. אם אנחנו מתנהגים יפה, אלוקים דואג שהכול יהיה סבבה. אם לא, אז לא. זה כתוב בפרשת השבוע, לא קראת?"
"למה אתה חושב שהשליחים אשמים בכך שהתפילה שלך לא התקבלה?"
"איזו עוד אפשרות יש?"
"שלא מילאת את החלק שלך בחוזה?"
"נו, מה אני מסביר לך כבר שעה? אני עשיתי כל מה שצריך, אפילו יותר מזה."
"יופי, אז כל טוב אדוני, שתהיה לך שנה טובה."
"אתה לא מתכוון לפצות אותי?"
"אני מצטער, אין שום דבר שאני יכול לעשות בנידון."
"אז תן לי לדבר עם הבוס שלך."
"לצערי זה בלתי אפשרי כרגע."
"אני חייב לדבר עם הבוס, להבין מה השתבש בדרך."
"למה זה דחוף כל כך?"
"במוצאי שבת מתחילים סבב חדש של סליחות, אני צריך לדעת אם יש טעם ללכת."
"אתה אשכנזי?"
"יש חשש. למה מה, גם לא לאכול קטניות בפסח וגם לקום לסליחות כל החודש?"
"אז לך לסליחות, מה אתה רוצה מהבוס?"
"רוצה לדעת אם הוא רוצה שנמשיך כרגיל או שמשוה צריך להשתנות. לא יכול להיות שאחרי אסון כזה נמשיך כאילו לא קרה שום דבר."
"אולי אנחנו פשוט צריכים לשפר את ההתנהגות שלנו, להיות יותר מאוחדים."
"ואולי זה בגלל שהזנחנו את מערכת המשפט ולא רדפנו צדק? אולי היינו רופסים מדי? אולי להפך, נוקשים מדי? אולי אם התפילות שלנו לא התקבלו זה אומר שצריך לעשות שינוי רדיקלי בתפילה? או שבדיוק הפוך, חטפנו כי לא דבקנו מספיק במסורת ועכשיו צריך להתחזק בזה? איך נדע אם הבוס לא מדבר איתנו, לא משדר סימנים, לא שולח נביא שיגיד לנו מה לעשות ואנחנו לא נקשיב לו? אני חייב לקבל מענה, פידבק, קצה חוט, אפילו הודעה בסגנון 'פנייתך התקבלה והיא תיענה תוך 14 ימי עבודה או דורות', שנדע לפחות שהמשלוח בדרך, שאנחנו בכיוון, שיש למה לצפות."
"אנחנו תמיד מעדכנים את הלקוחות שלנו במצב המשלוח, אבל לצערי הפעם אני לא יכול לעשות שום דבר."
"למה?"
"כי אנחנו שמייים משלוחים, לא השמייים שאתה מחפש. וגם אם הבוס שלי יתפנה - והוא לא - זה בוס בשר ודם, לא הבוס שאתה מחפש."
"אז איך אקבל תשובה?"
"לא יודע, אולי תנסה לעשות תשובה בעצמך. בינתיים אני יכול להציע לך לעשות את מה שהלקוחות שלנו עושים כשהם שולחים דרכנו חבילה."
"מה זה?"
"להתפלל אדוני, להתפלל!"

"שמייים שלום מדבר גבריאל, במה אפשר לעזור?"
"שלום גבריאל, אני רוצה להגיש תלונה."
"במה מדובר אדוני?"
"בתפילה שלא התקבלה."
"שלחת חבילה והיא לא הגיעה ליעדה?"
"לא חבילה. תפילה."
"מתי זה היה?"
"בחודש תשרי לפני שנה."
"איזה חודש?"
"אוקטובר."
"לא הבנתי. שלחת חבילה לפני שנה?"
"כבר אמרתי לך, לא חבילה, תפילה."
"אוקיי, איך שלחת אותה?"
"כמו ששולחים תפילות. הלכתי לבית הכנסת והתפללתי."
"אדוני, אני חושש שיש פה בלבול קטן. אנחנו חברת שליחויות, לא בית כנסת."
"הגעתי לשמייים?"
"כן, שמייים שליחויות."
"השם שלך גבריאל?"
"כן, אבל..."
"תקשיב, אני הלכתי בראש השנה לבית הכנסת כמו שאני עושה כל שנה. הלכתי גם בכיפור. למעשה אני הולך לבית הכנסת כל יום, לפחות משתדל, אומר את כל המילים, עונה אמן בדיוק במקומות הנכונים, ובכל זאת התפילה שלי לא התקבלה."
"איך אתה יודע שהיא לא התקבלה?"
"נו מה, אתה רציני איתי עכשיו? אתה לא חי בארץ? אתה לא יודע מה קורה פה מאז שמחת תורה?"
"אני יודע, אבל כפי שאמרתי..."
"ואני התפללתי בכוונה גדולה, שתדע לך. הקשבתי לשופר בעיניים עצומות, שרתי את כל המנגינות, לא הערתי לחזן אפילו פעם אחת למרות שהוא ממש האריך, רק התלחשתי על זה קצת עם צוויגשטינקר שיושב מאחוריי. אפילו בכיתי!"
"בגלל החזן?"
"לא, בגלל שהתפילה הייתה מרגשת. במוצאי יום כיפור הרגשתי, איך אני אגיד לך... הרגשתי ממש התעלות. הייתי בטוח שכל התפילות נענו ברצון ושתהיה שנה טובה טובה טובה. אבל אז..."
"תראה אדוני, אני מאוד רוצה לעזור לך, אבל אנחנו בכל זאת רק חברת שליחויות. ובכל מקרה אתה מבין שתפילה היא לא תעודת ביטוח, נכון? אנחנו בארץ לא מבינים את החשבונות של השמייים."
"אתה השמייים, אל תתחמק מאחריות."
"אדוני, כמו שניסיתי להסביר, אנחנו..."
"חברת שליחויות, בסדר, כל אחד יכול לקרוא לעצמו איך שהוא רוצה. אבל אני בשנה שעברה ביקשתי שתעבירו את התפילה שלי אל כיסא הכבוד ואתם לא עשיתם את השליחות שלכם. אני עשיתי כל מה שצריך, את כל החבילה, אבל היא לא נשלחה."
"רגע, אז אתה אומר שיש חבילה, והיא לא נשלחה?"
"לא נשלחה. נשלחה."
"החבילה נשלחה?"
"לא נשלחה, אתה לא מבין מה אני אומר לך? הלכתי לסליחות

אם חינוך הוא גם הדגל שלך בואי - שמרתי לך מקום.

הצטרפי אליי ולאפני בוגרות ובוגרי המכללה האקדמית לחינוך
תלפיות בחולון, העומדים בחזית החינוך וההוראה בישראל
ומחנכים את דור העתיד. **אני כאן מחכה לך!**

תואר שני M.Ed.

בתכניות: חינוך לגיל הרך
• אנגלית כשפה בינלאומית • הוראה הטרוגנית
• לקויות למידה (ניתן לשלב אבחון דידקטי)

תואר ראשון B.Ed.

בתחומים: אמנות • גיל הרך • חינוך
מיוחד • תנ"ך • ספרות שפה ואוריינות
• מדעים • מתמטיקה • לשון

לימודי המשך
והשתלמויות
למורים בשבתון

הרחבת
הסמכה

הסבת
אקדמאים

תורמים ומצילים חיים

אוריה בן
ה-10,
יקיר

**תורמים לעזר מציון, מצילים חיים
ויוצרים מעטפת תמיכה וסיוע גם לחולים וגם למשפחות**
הסעות לטיפול / ארוחות חמות / לינה / תמיכה רגשית / חוויות גיבוש

***2236**
www.ami.org.il

תרמו עכשיו
והצילו חיים

אל תקראו לזה "הגירה"

התגברות תופעת הירידה מהארץ בעת מלחמה אינה לגיטימית ואינה ראויה להכלה. הערבות ההדדית היא הדבק שמחזיק את העם הזה כאן, ונטישת המערכה היא מעילה באחריותנו כלפי הדורות הבאים

תדאג להזכיר לכם את זה. אבל מי שרוצה לברוח מכאן לא יאמין לכל זה. הוא יגיד "לי זה לא יקרה", ויעשה הכול כדי להיות בחברת ישראלים כמוהו, ויש הרבה קהילות כאלה בחו"ל. האמת היא שהטיעונים למה לא לעשות משהו אף פעם לא מספיק טובים. אנשים צריכים להבין למה כן להישאר, למה דווקא כאן. תראו, שנת 2023 הייתה שנה לא פשוטה למי שהתנגד לממשלה הזאת ולמהלכיה. המצב החברתי לא היה פשוט והדמוניזציה עשתה את שלה. את השנה קינחנו במלחמה קשה שאנחנו עדיין נמצאים בעיצומה. הנטל נעשה כבד, החדשות קשות, היומיום קשוח, צריך לאחוז בתקווה והיא לא תמיד בנמצא. בטח לא בשביל מי שמתנגד לממשלה הזאת ולא רואה אלטרנטיבה פוליטית בטווח הנראה לעין. ועדיין, למרות הכול, אין שום הצדקה לירידה מהארץ. לא לאנשים שיש להם בית ועבודה ומשפחה. יש תופעות שלא צריכה להיות להן סובלנות וגם לא הכלה. יצחק רבין אמר את זה בהכי לא מנומס שיש וקרא ליהודים "נפולת של נמושות". אפשר לדבר בשפה נקייה ומנומסת יותר, אבל אי אפשר לקרוא לירידה מהארץ "הגירה" ואי אפשר להתניחס אליה בשוויון נפש, בטח לא בזמן מלחמה. מי שנוטש את הסירה בשעת צרה לא יכול לקבל חיבוקים או הנהונים. לא, זה לא לגיטימי.

מדינת ישראל זקוקה לאזרחיה, לכל ההון האנושי היהודי שלה. אגב, גם למעמד הפועלים וגם לאלטיות. אנחנו צריכים להמשיך לגור בישראל גם כשקשה ואפילו כשקשה מאוד. המדינה הזאת היא חלום דורות שהתגשם, אבל אנחנו לא פה רק בגלל העבר. למדינה יש תפקיד חשוב וחיוני בהווה גם לאלה שגרים בה, והיא גם עוגן משמעותי ליהודי חו"ל. אין דרך לסובב את זה, התפקיד שלנו פה לא נגמר, למרות שהיינו רוצים שכך יהיה. אנחנו עדיין לא יכולים להתמקד רק ברצונות הפרטיים ובשאיפות האישיות שלנו. טיעון הנגד החזק ביותר לרצון לרדת הוא שיח האחריות הקולקטיבית, שפה שחזרנו לדבר בה בתקופת המלחמה אבל לפני כן הייתה כמעט לא לגיטימית. אחד הדברים שחייבים להישאר כאן עם שוך הקרבות הוא תחושת האחריות הכללית. לחנך להגשמה עצמית זה מעולה, אבל לצד זה לא לשכוח את הכלל. אי אפשר בלי זה. והאמת היא שהערבות ההדדית שאנחנו רואים במלחמה הזאת היא תוצאה בדיוק של זה, של האחריות שיש לתושבי המדינה זה כלפי זה. לא תמצאו את זה במדינות אחרות, לא בקלות כזאת.

לפני כמה ימים התראיין ד"ר מיכה גודמן בפודקאסט 'חושבים טוב' של יהודית כץ. בשלב מסוים הוא פנה לכץ ואמר לה: "יש לי שאלה אלייך". גודמן סייג שהוא עומד לדבר בהכללה והמשיך: "אם יש מדינה אחת שבה כל המערכות מסודרות, מתפקדות, כולם בשירות העם אבל למטה הכול עייף, אנוכי, נהנתני, לאף אחד לא אכפת, או מדינה אחרת למעלה", כלומר ההנהגה והשירות הציבורי, "לא מסודר, מסואב, כאוטי ולמטה הרוח מאוד חיה, מלאת אלטרואיזם, מלאת מרץ, מלאת יצירתיות. על עתיד של איזו מדינה היית מהמרת?" כץ כמובן הימרה על המדינה השנייה. אני לא בטוחה שאני חותמת על כל מילה של גודמן בהגדרת ההנהגה, אבל כן על איך שהוא מגדיר את העם, וגם אני בוחרת כמו כץ. זה עם שיש לו אחריות ויש לו ערבות הדדית, ואת זה קשה למצוא גם במדינות הכי נוחות שיש.

איך עושים שגם ההנהגה שלנו תהיה אחראית יותר, מחויבת יותר, ישירה יותר? זו כבר שאלה אחרת. אבל עד אז יש כאן עם חזק וחי פועם, וכדאי להישאר כאן למענו. ●

אנחנו צריכים להמשיך לגור בישראל גם כשקשה ואפילו כשקשה מאוד. המדינה הזאת היא חלום דורות שהתגשם, אבל אנחנו לא כאן רק בגלל העבר. למדינה יש תפקיד חשוב וחיוני בהווה גם לאלה שגרים בה, והיא גם עוגן חשוב ליהודי חו"ל. אין דרך לסובב את זה, התפקיד שלנו פה לא נגמר

שתי חרדות קיומיות מלוות את ישראל מיום הקמתה, גם בימי שלום. הראשונה היא מפלס הכנרת, מדד שכבר לא כל כך רלוונטי ליכולת שלנו לקיים חקלאות, לשתות מים או להתקלח בכיף. ישראל מתבססת היום הרבה מאוד על אקוויפר ההר ועל התפלת מים, אבל למרות זאת אנחנו ממשיכים לעקוב באדיקות אחרי המפלס. מצבו משפיע על מצב הרוח הלאומי, וכל סנטימטר של עלייה במפלס הכנרת גורם לנו לתחושת שפע ושמחה.

החרדה השנייה היא חדרת הדמוגרפיה, כלומר שימור הרוב היהודי בשטחה של מדינת ישראל. לכן גם אמצעי התקשורת המצטיינים בפוליטיקלי קורקט, כאלה שירגישו לא בנוח לציין לאיזה לאום שייכים מחבלים שביצעו פיגוע, עדיין עוקבים אחרי מספר היהודים שחיים במדינת ישראל. הנתון הזה הוא גם נתון קיומי וגם מעין מדד לאושר. טוב לך - אתה פה, לא טוב לך - אתה יורד.

בשנה שלפני המלחמה שמענו ממתנגדי הרפורמה לא מעט איומים בירידה מהארץ, והיו כאלה שגם ביצעו. התקשורת ליוותה את היורדים בתרועות. כל איש הייטק או רופא שקנה כרטיס טיסה חד-כיווני היה ההוכחה שהנה, המדינה שלנו מתפרקת ועוד מעט לא יישארו כאן אליטות אינטלקטואליות. מי שיישאר הם רק אנחנו, מעמד הפועלים הנבער.

לאחרונה חזר השיח הזה לכותרות. הכתבות האחרונות שפורסמו בנושא נתמכו בנתונים שפרסמה הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, שלפיהם בשנת 2023 הייתה עלייה של 50 אחוזים בירידה מהארץ. נתון מבהיל. מדובר בעשרות אלפים, זה לא מעט. אנחנו לא רק במלחמה, ולא רק בבעיה כלכלית, אנחנו סובלים מזרם הולך וגובר של נוטשים. מה יהיה? שהאחרון יכבה את האור, כמו שנהגו לומר בתקופה הקשוחה שלפני מלחמת ששת הימים.

פעם אמר לי איש חכם שגרפים תמיד נראים מוחלטים מאוד, אבל השאלה היא אילו נתונים הם מבליטים ואילו הם מצניעים. ובכן, העיתונאי והפעיל החברתי עידן ארץ חשף מה עומד מאחורי הניסוח המעט מפותל של הלמ"ס. הוא הסביר שרבים ממי שירדו מהארץ הם זכאי חוק השבות שהגיעו לישראל מאזור אוקראינה בגלל המלחמה. הם הגיעו לישראל ומכאן עברו לתחנה הבאה. כל זה קרה בכלל ב-2022, אבל מכיוון שכדי למדוד ירידה יש להמתין תקופה ארוכה של כמעט שנה, הם נחשבים למי שירדו בשנת 2023. שנייה, לא לחגוג עדיין. מגמת העזיבה נמשכה גם בשנת 2023. איך יודעים? כמעט כל שנת 2024 כבר חלפה, כך שאפשר לראות כמה עזבו ולא שבו.

למה דווקא כאן

אז קודם כול התופעה היא לא כצקתה. יש התגברות בזרם היורדים מהארץ, אבל היא עומדת על הרבה פחות מ-50 אחוזים. הטור יכול היה להסתיים פה, כי התופעה אינה חמורה כפי שחשבנו. אבל זה לא מספיק. הירידה קיימת, היא מאוד מדוברת וגם מתגברת, לכן בכל זאת ראוי לדבר על הבחירה לעזוב וללכת מפה.

אפשר לומר ליורדים - אתם מפסידים. אם אתם רוצים להישאר חלק מהעם היהודי, היהדות שממנה אתם בורחים פה בארץ היא זו שתהיה לכם עוגן שם. אפשר להציג בפניהם את אחוז נישואי התערובות ולהסביר שכל הנראה חלק מהנכדים שלהם כבר לא יהיו יהודים. אפשר להזהיר ולומר: תראו את האנטישמיות הגואה, לא יהיה מנוח לכף רגלכם. נולדתם יהודים והסביבה המקומית תמיד

סיורי סליחות

עם מדריכי אשכולות בשיתוף
חטיבת החינוך והקהילה בקק"ל

~~כ' אלול, 23.9 | כ"ג אלול, 26.9~~
~~כ"ו אלול, 29.9 | ז' תשרי, 9.10~~

סיורי ערב ברחבי הארץ 18:00-21:00

סיורי חצות
בירושלים
21:00-00:00

היינו כחולמים
| מרכז סיור ולימוד בשבילוד

עיר דוד - סליחות
ותקווה בעיר העתיקה
| מרכז סיור ולימוד עיר דוד

פתח לנו שער - עיר עתיקה
| מרכז סיור ולימוד ראשית ירושלים

מה לך נרדם? - סליחות בנחלאות
| מדריכי אשכולות

סליחות בשכונת הבוכרים
| מרכז סיור ולימוד מדרשת חברון

בתי כנסת נסתרים בירושלים
| מדריכי אשכולות

ירושלים

כעפעפי שחר
| מרכז סיור ולימוד בשבילוד

סליחות ותקווה בעיר העתיקה
| מרכז סיור ולימוד עיר דוד

סליחות בין הסמטאות
| מרכז סיור ולימוד מדרשת חברון

ימי הרחמים בירושלים
| מדריכי אשכולות

בינות לסמטאות נחפשה
דרכנו ונחקרה
| מרכז סיור ולימוד ראשית ירושלים

חדש מתוך ישן
| מדריכי אשכולות

דרום

והלכתיה המדבר ודברתי אל ליבה -
טיול סליחות מדברי-ירוחמי
| מרכז סיור ולימוד "ביחד" ירוחם

בית הכנסת העתיק בחורבת ענים
| מרכז סיור ולימוד סוסיא

בגלל אבות תושיע בנים -
סיור סליחות בחברון
| מדריכי אשכולות

מרכז

סיור סליחות במושבת הברון
| מרכז סיור ולימוד בשבילוד

בין הסמטאות - נווה צדק
| מרכז סיור ולימוד הרי גופנא

אין כמו יפו באלול
| מדריכי אשכולות

צפון

ערב התעוררות בקיסריה העתיקה
| מדריכי אשכולות

עולים רמה בגולן
| מרכז סיור ולימוד מדרשת הגולן

עמוד כגבר והתגבר
| מרכז סיור ולימוד גליל

'אעברנה ואראה אדמת קודש טבריה'
| מרכז סיור ולימוד ראש פינה

טבריה כפי שמעולם לא הכרנו
| מרכז סיור ולימוד גלבוע מעיינות

'מי שענה לאליהו בכרמל הוא יעננו'
| מרכז סיור ולימוד אורות הגליל

מסע סליחות בבית שאן - מאז ועד היום
| בהדרכת מרכז סיור ולימוד בקעת הירדן

"רציתי מאוד לרדת להילחם, אבל בסוף
הבנתי שהשליחות שלי היא בכיתת הכוננות
בעיר, קריית מלאכי". הרב אסף פלג

שניים אוחזין בנשק

הוא יליד קיבוץ גבעת חיים מאוחד, היה קצין בולט בדובדבן, אבל לבסוף לקח את ההוויה הקיבוצית והצבאית אל תוך העולם החרדי-תורני: הרב אסף פלג מלמד חרדים לאחוז בנשק, להגן על עצמם ולהיות גורם מתריע ביישובי התפר, וגם מוביל קהילה גלובלית שכולה חסד ונתינה במטרה לחבר את החברה הישראלית אל עצמה ואל בוראה

הדס צורי // צילום: לירון מולדובן

"אני מאוד מאמין ביכולת ובחובה של החברה החרדית לתרום גם בתחום הזה". מתנדבים בפרויקט 'משמר'

לא שייך לתורה אחת". הרב שלו הוא הרב אריק נווה, תלמידו של הרב מרדכי שיינברגר, שגם הסמיך אותו לרבנות. "לאחר שהוסמכתי על ידי הרב נווה, אני מלמד תורה ורב קהילה". הקהילה שהוא מדבר עליה היא גלובלית ומפורזת ביישובים שונים ובארצות שונות. הם נפגשים ביום, ואחת לחודש מקיימים מפגשים פיזיים. פלג אף הקים עמותה בשם 'קשר השותפות' שהוא משמש כמנכ"ל שלה. "קשר השותפות" היא מפעל חינוך כבר שש וחצי שנים, הוא מסביר. "מטרת העמותה היא להביא למעשה מתוך התורה שאנחנו לומדים, ליצור פעולות של חסד והטבה, כי יהודי צריך להיות מיטיב. 'קשר השותפות' יוצרת פלטפורמות של עשייה חברתית, אנשים שפועלים ביחד לסיוע חברתי".

המיליציה החרדית הראשונה

בעקבות טבח 7 באוקטובר הקים פלג את כיתת הכוננות בקריית מלאכי, עיר מגוריו: "בבוקר 7 באוקטובר התעוררנו ליללת האזעקות. לקח לנו זמן לקלוט את התמונה המלאה", הוא נזכר. "אנחנו גרים במרחק נסיעה של כ-20 דקות מיד מרדכי, שם כבר התנהלו קרבות קשים. עד היום אני אוכל את עצמי על שלא נכנסתי לאוטו וירדתי להילחם". במקום זה, הוא לקח את האקדח וירד לרחוב כדי לאבטח את המתפללים הרבים שהתפללו בחג. מכיוון שלא היה מחובר למדיה, את התמונה המלאה הוא הבין רק במוצאי החג. "באותו רגע התחלנו להיערך לארגון של מיליציה חמושה שתשמור על קריית מלאכי".

פלג הקים את כיתת הכוננות של קריית מלאכי, והתקשורת חגגה על תמונת החרדי החמוש בנשק אוטומטי שמאמן חרדים אחרים להגן על עצמם ועל קהילתם. "כיום העירייה והמשטרה מסייעות לנו בכל דבר", הוא אומר. "אני המפקד של המערך הזה, ואנחנו מסייעים בהגנה מרחבית ויישובית". כיתת הכוננות אף הוקפצה לסיוע בפיגוע שהתרחש לפני כמה חודשים בצומת מסמיה. "זו התרומה הקטנה שלנו, וזה לא הרבה לעומת גיבורי העל שנלחמים ומגינים על עם ישראל בכל

באחד המבצעים האחרונים שלי כקצין בדובדבן פרצנו לבית, ובגלל שהייתי מפקד צוות הפריצה, נתקלתי במחבל מטווח אפס. נורו לעברי צרורות של כדורים, ולמרות זאת החיים שלי ושל כל החוליה שלי ניצלו בנס גלוי מאוד. זה גרם לי מיידית לניצוץ של תשובה, כי ראיתי בעיניי כוח על-טבעי שהזיז את הכדורים. היינו מוקפים בכדורים ובכל זאת כולנו ניצלנו"

ושלמים, המשפחה היא חלק מאיתנו ברוך ה'". בתחילת הדרך בעולם היהדות הוא ואשתו התחברו לחסידות חב"ד דרך הרב שלום הרצל מראש פינה, כיום שליח חב"ד לגולן. "הוא הנחה אותנו בדרך, יצק אותנו לתוך תורת חב"ד. עשר שנים היינו חב"דניקים לכל דבר ועניין והיינו שליחים של הרבי בבית ספר למלאכה חב"ד בקריית מלאכי, שהוא למעשה פנימייה לנוער בסיכון. היינו אבא ואמא של 12 נערים בסיכון שהיו ממש כמו ילדינו הפרטיים, גידלנו אותם והם גידלו אותנו בדרך של השפעה ונתינה".

כיום אתה לא מגדיר את עצמך חב"דניק. מה הביא לשינוי הזה?

"מתוך המקום של השפעה ונתינה, עשיתי שיפט לכיוון של תורת הקבלה. הרגשתי שאני שייך לכלל ישראל ולא לחסידות מסוימת. הקשר שלי עם הרבי הוא תמידי ונצחי, אבל התחברתי לתורתו ולדרכו הרוחנית של בעל הסולם שמבאר שהקבלה נושקת לחברה. תורת הקבלה מלמדת איך להעביר את נתיבי ההשפעה של הקדוש ברוך הוא אל היהודי". הוא מסביר כי בעל הסולם, פרט לתורת הקבלה שלו, כתב תורה חברתית שלמה הממשיכה את תורת הקבלה אל תוך החברה. "זה משך אותי מאוד לצאת ולהתרחב למקום שפתוח לכלל ישראל. אני לומד הכול וחי הכול, אבל אני

לו לרצות להתרחק מהבית. במקביל, החל את דרכו בעולם היהדות. "ניסיתי למצוא מזור לנפש בכל מיני תחומים: טיולים בעולם, גלישת גלים, טיפוס על צוקים ועבודה עם אוטיסטים. בסוף מצאתי את עצמי גר ליד הים במכמורת ונושא לאישה את אשתי היקרה נטלי (שהפכה אחר כך לרבקה - ה"צ). שנינו היינו בתהליך של חזרה בתשובה, השתדכנו והתחתנו תוך כמה חודשים". אסף ורבקה נטלי מתגוררים כיום בקריית מלאכי ומגדלים שבעה ילדים.

איך המשפחה קיבלה את החזרה שלך בתשובה?

"הייתי פרוח גדול", הוא מחייך. "במשך שלוש שנים טיילתי בהודו וחפשתי מנוח לנפשי. ההורים שלי ראו שכשחזרתי בתשובה התאזנתי, הקמתי משפחה ונרגעתי. לפני זה הייתי אדם מהורהר ומעורער. הזיקה ליהדות והחיבור אליה השרישו בי שורשים טובים ובריאם והמשפחה שלי שמחה בכך. רק אבא שלי מצטער שכבר אין לו עם מי לנסוע באופנוע בשבת. גם אחי הגדול וגם אני עשינו תהליך של חזרה ליהדות, אבל לא פיתחנו זרות ונבדלות. ההורים שלי רואים שזה אותו אסף, אותו חיוך, אותו צחוק, אז זה לא משנה אם אני מגדל זקן ומגיע עם שטריימל. עברו כבר 17 שנה של דוסיות וכולנו עדיין בריאים

נולדתי וגדלתי בקיבוץ גבעת חיים מאוחד. אני קיבוצניק מאז ומעולם. לא משנה איך בן אדם נראה ומה הוא עושה, ההווה הקיבוצית חיה בתוכו תמיד". קשה לזהות כיום את הדובר, הרב אסף פלג, עם ההווה הקיבוצית שלדבריו עדיין חיה בתוכו. הוא עטוי לבוש חרדי מלא, מתגורר בסביבה חרדית בקריית מלאכי ועוסק בהוראת שיעורי תורה. אבל, כפי שהוא מעיד, למקומו הנוכחי הגיע אחרי דרך ארוכה, שתחילתה בסביבה חילונית לחלוטין: "רק בגיל 21, בצבא, ראיתי לראשונה בחיי תפילין ונכנסתי לבית כנסת. בקיבוץ לא הייתה נגיעה בדת כלל, למרות שהמסורת ההיסטורית כן מתקיימת בקיבוץ: בחג השבועות חוגגים את הביכורים בתהלוכה של טרקטורים, כל ענף מביא את התוצרת שלו: דגים, חיטה, פירות, עגלים. יש אפילו טרקטור אחד שמסיע תינוקות שנולדו באותה שנה. בפסח יש ליל סדר ענקי עם הגדה שחברה בקיבוץ, וגם את שאר החגים היהודיים מציינים בדרך קיבוצית חילונית, אבל לא דרך התורה והמצוות".

הוא רואה יתרונות רבים בדרך שגדל בה, למרות השינוי שבו בחר. "לקיבוץ יש מעלות אדירות של חיים שיתופיים. אדם לומד לחיות את חייו בתוך חברה. תפיסת העולם הגאולית שלי נוגעת לנושא החברתי - אני תלמיד של בעל הסולם, שכל התפיסה התורנית שלו מושתתת על קבלה וחברה. בקיבוץ רכשנו יסודות חברתיים חשובים".

במהלך המלחמה הנוכחית הקים והוביל פלג כיתת כוננות בעירו, קריית מלאכי, וזכה בעקבות כך לחשיפה תקשורתית והדים נרחבים. הרקע הצבאי שלו תרם רבות למהלך שהוביל. הוא שירת חמש שנים כקצין ביחידת העילית דובדבן, ואף הקים ביחידה את צוות הפורצים.

פלג גדל על מודל הלוחם הקרבי. "גדלתי במשפחה של אנשי צבא: דוד אלוף ואבא סגן אלוף, אחי הגדול שירת כלוחם בסיירת מטכ"ל ובימ"מ. גדלנו לתוך הדבר הזה והיה ברור מאליז שאלך ליחידות הלוחמות ולקצונה. הייתי מפקד צוות מיוחד בדובדבן, והקמתי את יחידת הפורצים של היחידה בתקופת האינתיפאדה השנייה. הציעו לי להמשיך לתפקיד מיוחד בקבע, אבל כתוצאה מהאינתיפאדה והאינטנסיביות של הלחימה, הנפש שלי עברה טלטלה ופשוט לא יכולתי להישאר בצבא. אפילו לא ידעתי לומר למה, רק היה לי ברור שאני חייב לחתוך".

הוא טס להודו והיה שם במשך שנה, ורק כששהה בפסגות ההימלאיה ובחופי גואה התחיל להבין שהוא סובל מהלם קרב. אז עוד לא גילה את עולם היהדות, אבל משדה הקרב הוא לקח איתו אירוע שבו הרגיש שהוא חווה נס של הצלה, והרהור התשובה הזה ליווה אותו מאז. "באחד המבצעים האחרונים שלי פרצנו לבית, ובגלל שהייתי מפקד צוות הפריצה, נתקלתי במחבל מטווח אפס. נורו לעברי צרורות של כדורים, ולמרות זאת החיים שלי ושל כל החוליה שלי ניצלו בנס גלוי מאוד. זה גרם לי מיידית לניצוץ של תשובה, כי ראיתי בעיניי כוח על-טבעי שהזיז את הכדורים. היינו מוקפים בכדורים ובכל זאת כולנו ניצלנו".

מחב"ד אל בעל הסולם

המסע של אחרי הצבא נמשך אצלו חמש שנים. המשקעים שהלחימה הותירה בנפשו גרמו

לשרת ולעזור, כמו גם לסייע ולהנגיש לחברה החרדית עד כמה אנחנו נדרשים עכשיו בשביל עם ישראל. הצבא איבד כל כך הרבה כוח אדם - הרוגים, פצועים ופצועים נפשית - צריך להשלים את הכוחות. אנחנו עם אחד, ריבוננו של עולם!"

מה האברך לומד מהחייל
כרב של קהילה גלובלית, הוא מוסר שיעורי תורה בזום. "בקהילה שלנו יש את כל עם ישראל, כולל אנשים לא דתיים, והכול מתקבל מעצם יהדותנו והאדם שאנחנו".

באילו פעילויות חברתיות אתם עוסקים?
"האג'נדה שלנו היא שהנתינה תהיה נתינה קבוצתית. יש לנו צוותי בישול לנוקקים, ניקיון בתים, מערך של שיח וליזוי למקבלי סיוע נפשי וחברתי, סיוע לחקלאים ועוד. המטרה היא לקשור קשר בין אנשים. אנחנו מאמינים שהנתינה מגשרת על כל הפערים. כשאדם מסייע לאדם אחר זה מיד קושר אותם בקשר לבבי, ואם הם יתמידו בקשר הזה בסופו של דבר הם גם ייהפכו לחברים ויגלו את המפתח האמוני המיטיב בתוכם. כשאדם מתוודע לתכונת הנתינה שבו, הוא מתוודע גם לקדוש ברוך הוא. מי שמקיים דינמיקה חברתית על רקע נתינה, בסופו של דבר גם יגלה את המרכיב האמוני ואת הזהות היהודית שלו".

אתה רואה את זה קורה במציאות?
"כל הזמן. אני מאמין בזה ואני חי ככה ואני יודע שזה תהליך שיכול להיות ארוך וזה בסדר. השאיפה והחזון שלנו הם שכל החברה הישראלית תתקשר בנתינה חברתית. כאמור, הקדוש ברוך הוא רוצה את הלב שלנו, ואנחנו פועלים לגלות את הלב הזה דרך הנתינה. אם נסכים להיאחז בתפיסה הזאת ולהזיז הצידה את כל מה שגורם לפער והפרדה, אנחנו נכריע במלחמה הזאת. המציאות תשתנה אם אנחנו נשתנה בעצמנו. כל מי שמבין את הסוגיה הזאת חייב לצאת ולפעול לאחדות".

אתה מדבר על אחדות, אבל לפני 7 באוקטובר הייתה מחלוקת חריפה מאד בעם ישראל, ועכשיו נראה שזה חוזר.

"זה חוזר", הוא מסכים בצער. "כשהיהודי לא פועל באופן מהותי לשם אחדות ולשם חיבור, אז התוצאות הן בהתאם. יש לנו כוח לבנות ויש גם כוח חלילה להרוס. זה נכון שיש חלק מהעם שמאוד מתעקש לזרוע פירוד וניכור בזמן שמרבית העם בכלל לא מעוניין בזה. כשיש פירוד וניכור התוצאות הן בהתאם, ורואים את זה כי אף אחד לא מצליח להבין איך אנחנו נמכרים מדי יום - הצפון חרב, הגולן שומם, ממש כמו בנבואת מסכת סוטה, וזה תוצר שלנו. היהודי יכול להכריע את העולם לכף זכות, אבל גם חלילה להפך".
בקריאה הזאת הוא פונה קודם כול לקהילה החרדית והדתית: "החרדים חייבים לצאת מאזור הנוחות שלהם וליצור נקודת ממשק עם אחיהם היקרים". הוא מספר על החלום שחלם הרב מוצפי על הרב עובדיה זצ"ל, שאמר לו שכדי שיבוא המשיח צריך שכל אברך ילמד תורה עם חייל. "האברך ילמד את החייל תורה, אבל שחלילה לא יזלזל במה שהחייל יכול לתת לאברך בחזרה, וזה את אהבת הארץ שלו, את הרגישות לזולת והמוכנות לעזוב את המרחב הבטוח שלו ולצאת להגן על העם שלו. זה דבר עצום. התורה נועדה להוציא אותנו לעשייה אקטיבית, כי עולם העשייה הוא בעל יכולת לאחד את החברה הישראלית כולה".

7.10, סומנו הקהילות החרדיות כנקודות תורפה משמעותיות מאוד, מכיוון שאין בהן כמעט נושאי נשקים ויוצאי צבא. פרויקט 'משמר העם' מחזק בדיוק את הנקודות הללו, מסביר פלג. "הקהילות החרדיות נמצאות לא פעם בקווי התפר כמו רמת שלמה, בית שמש, ביתר ועוד, מקומות שבהם יש מגע כמעט ישיר עם כפרים ערביים. אנחנו עוסקים בסיור, בנראות, בהתרעה והרתעה. יש לנו ממשקים עם המשטרה והצבא ואנחנו לומדים את הקהילות האלה כדי להקים מערכי הגנה בתוכן וכדי שידעו איך ליצור הגנה יישובית. הפעילים לומדים הגנה עצמית, עקרונות סיור, התייחסות לחשודים ועוד. זה עולם שלם שמאפשר לקהילה החרדית ליצור קו הגנה במדינת ישראל".

אתה כבר לא סומך על כוחות הביטחון?
"כל הקונספציות קרסו ב-7 באוקטובר", הוא עונה. "חשבנו שאנחנו כל כך חזקים והכול קרס. הצפון שלנו פשוט נחרב ואין מי שתובע את עלבוננו. הסיטואציה הזאת יכולה לקרות שוב לצערנו, אם האויב שלנו יחליט לתקוף כמו אז. לכן אנחנו יוצרים את קו ההגנה ליישובי התפר גם בפנים הארץ, כדי שיוכלו להיות בעלי יכולת תגובה עד שיגיעו כוחות הביטחון, שייתכן שייקח

כיתת הכוננות: כל הזמן אני משתדל לקחת את הפלטפורמה הביטחונית ולמנוף אותה לעשייה חברתית וקהילתית. אני חושב שהתוכנית של 'משמר העם' היא בשורה חברתית מדהימה של שילוב האוכלוסייה החרדית בתוך מערכי הביטחון האזרחיים. פתאום החרדים קמים ומגינים על השכונות שלהם, וזה דבר גדול".

איך אתה מחבר בין התחום הביטחוני לתחום החרדי?

"ההכשרה שהם מקבלים מאיתנו, תפיסת ההפעלה של יחידות החירום הקהילתיות, מבוססת על הקהילה שלהם. הם מגינים על הקהילה בתחומים שונים: כיבוי אש, חילוץ והצלה, שימוש ברחפנים, תצפיות, נהיגה, רפואה. אנחנו מכשירים אותם לכל זה, ולכן יש פה תפיסה חברתית שבה הקהילה מסייעת לעצמה וכך גם נוצרת אינטראקציה בין התושבים. בשיח שלי איתם אני מציף את הפן החברתי והחשיבות של שליחות ונתינה לקהילה בתחומים שלא היו בה לפני כן. כאשר מתוך הקהילה מתגייסים עוד ועוד אנשים כדי לסייע לקהילה שלהם - זו תפיסה חברתית רחבה ומשמעותית".

במיפוי שעשו בארגון 'השומר החדש' אחרי

הגזרות".
מילואים הוא הפסיק לעשות כשנולד ילדו השביעי, אבל הוא מצר על שלא זכה להילחם במערכה הנוכחית. "כמעט התגייסתי לגדוד שהקים יועז הנדל. הייתי אמור להיות מפקד צוות בפלגת דובדבן, אבל בסוף הבנתי שהשליחות האמיתית שלי היא בתוך העיר שלי, גם כמפקד כיתת הכוננות וגם כמפקד מערך ההגנה 'משמר' מטעם 'השומר החדש'. יחד עם זאת, זה עדיין אוכל אותי מבפנים לראות את החברים שלי נלחמים ואני לא שם".

כאמור, בנוסף לכיתת הכוננות ולעמותה שהקים, הוא עובד בארגון 'השומר החדש', שם הוא רכז תחום תורת לחימה והכשרות והרכז הארצי של פרויקט מיוחד שנקרא 'משמר' (קיצור של 'משמר העם') שהוקם בעקבות אירועי הטבח ומטרתו יצירת מערך ביטחוני לקהילות החרדיות בפריסה ארצית.

"מיזם 'משמר' מיועד ליצור מערך הגנה על קהילות חרדיות, כמו למשל חסידי קרלין וצאנז", הוא מסביר. "מדהים לראות איך לוקחים חרדים עם שטריימל, מעיל וגרביים ובונים להם מערכי הגנה אזרחיים. אנחנו מאמנים אותם לכל סוגי התרחישים שבהם הם עלולים להיתקל אם וכאשר תהיה מלחמה או מערכה ביטחונית כזו או אחרת. אני מאוד מאמין ביכולת ובחוכמה של החברה החרדית לתרום גם בתחום הזה. אחדות וערבות הדדית הן המפתח להצלחה של החברה הישראלית".

יחד עם עמותת השומר החדש, פרויקט 'משמר' גיבש תפיסת ביטחון עירונית ושכונתית לצד מערך הכשרה, שימור מתנדבים ורכש ציוד מקצועי לבניית פעילות ענפה, במטרה להיערך להגנה על שכונות חרדיות ולסייע במאמץ ההגנה הכלל-עירוני. כיום ישנם כאלפיים מתנדבים חרדים בפרויקט.

במסגרת 'משמר', פלג אחראי על 15 גזרות שונות ומנחה אותן מבצעית, כאשר בתוך כל ההנהיה המבצעית הוא שואף שהתפיסה הקהילתית והחברתית תקבל מקום, ולא רק הביצועיסטיות והמבצעיות. "כך גם בעניין

"הקהילות החרדיות נמצאות לא פעם בקווי התפר כמו רמת שלמה, בית שמש, ביתר ועוד, מקומות שבהם יש מגע כמעט ישיר עם כפרים ערביים. אנחנו עוסקים בסיור, בנראות, בהתרעה והרתעה. הפעילים לומדים הגנה עצמית, עקרונות סיור, התייחסות לחשודים ועוד. זה עולם שלם שמאפשר לקהילה החרדית ליצור קו הגנה במדינת ישראל"

צילום: רותלה - רינה איילה

להם לא מעט זמן לעשות זאת".
מה דעתך בנושא חוק הגיוס? החרדים חוששים מגיוס גם בגלל הסכנה לפגיעה בצביון החרדי.

"כחרדים אנחנו אוהבים ויודעים לתת מעצמנו לטובת מהלך משותף. כיום הצבא מסכים להקים פלטפורמה של שירות צבאי קרבי שתהיה ייחודית לחרדים, ואני באופן אישי מוכן לתת מעצמי הרבה כדי שהדבר הזה יקום".

הוא סבור שגם החרדים יכולים להתפשר קצת כדי שהדבר הזה יקרה. "לא כולם צריכים את אורח החיים החרדי המוחלט. אנחנו יכולים להכיל גם מציאות שבה למען ההגנה על עם ישראל הגבינה שלנו תזוז קצת. הרי רחמנא ליבא בעי, ה' רוצה לראות את הלב של היהודי, שהלב יהיה עם האחים שלו. מדובר במלחמת מצווה וכולנו נקראים לדגל, גם אם נצטרך לוותר על משהו מהלימוד שלנו או לא להתפלל תפילה מסוימת במניין. אנחנו עוד לא מפנימים את זה, אבל הבית שלנו מאים".

הוא סבור שגם הצבא מוכן כיום, יותר מבעבר, ללכת לקראת החרדים: "צה"ל מבין שכדי למנוע את הקונפליקט צריך לתת לחרדים תנאים מתאימים לגיוס. חרדים רבים מתגייסים, אבל התשקורת מסתירה את זה. אני מאמין גדול מאוד במהלך של גיוס חרדים - עת לעשות לה' וצריך

צילום: עופר עמרם

התחלה// נולדה לפני 60 שנה בירושלים, הבת הרביעית מתוך חמישה אחים. "האחים שלי הם החברים הכי טובים שלי".

אבא// דוד ז"ל, יליד ביירות שבלבנון, כלכלן במקצועו. "אבא היה אדם של אנשים ועזר למי שצריך. תמיד הייתה לו המילה המיוחדת והמדויקת לאדם שעומד מולו".

אמא// מרים, 88, נולדה בהונגלולו בארצות הברית למשפחה לא יהודית והתגיירה בגיל 24. "כשהיא נחשפה ליהדות היא התחברה מיד והתגיירה". הייתה אומנית. "אמא לימדה אותנו שהכול תלוי בנו, ותמיד סמכה עלינו באופן מלא. בשנים האחרונות היא עם אלצהיימר. זה קורע לב, אבל גם במחלה היא אישה אצילית ושובת לב".

לבנונים// ההורים הכירו, התחתנו וקבעו את ביתם בלבנון. בהמשך הם עלו ארצה בשנת 1962 עם שתי ילדות קטנות. "הייתה בלבנון קהילה יהודית מפוארת. לאחיותי הגדולות כתוב בתעודת הזהות 'ארץ מוצא: לבנון'. החבר'ה מבני עקיבא היו מכנים אותנו 'בנות השיח'. אבא מאוד שמר עלינו והחזיק אותנו קצר, שחלילה לא יאונה לנו רע. בבית נהנינו גם ממאכלים לבנוניים ועד היום הם הכי אוהבים עלינו".

מורכבות// "אמא הייתה אמריקאית ואבא לבנוני. בבית דיברנו ערבית, צרפתית, אנגלית ועברית. זה היה בליל של תרבויות ושפות. לא תמיד זה היה קל, אבל זה בהחלט גידל אותנו לראות מורכבויות בחיים".

שליחות// בגיל שש נסעה עם משפחתה לשנות שליחות בארצות הברית. "הימים הראשונים בבית הספר היו לי קשים. לא הבנתי את השפה ואף אחד לא הכיר אותי, הייתי מבוהלת. אחרי כמה ימים ממש ניסיתי לברוח מהכיתה. המורה לקחה מילון אנגלי-צרפתי וככה תיקשרה איתי. אחרי שהתחברתי למורה שדיברה איתי בצרפתית שבורה הבנתי שיהיה טוב, ומורה מאוד השתלבת. לארץ חזרנו עם אנגלית, זו הייתה חוויה מכוננת בשבילי".

זהות// יסודי ותיכון למדה בממ"ד אולינה דה רוטשילד. "מכיתה א' עד כיתה י"ב למדתי באותו מבנה. שנים טובות ומיטיבות. היינו חבורה של בנות שגדלו ברוח ירושלמית ציונית-דתית, הכול בנחת ובנעמיות. בית הספר היה מקום של אינטגרציה, והתעקשתי להישאר בו גם בתיכון".

קדימה בני עקיבא// הייתה חניכה בבני עקיבא, סניף מרכז. "סניף ענק, העמיק בי ערכים של עם ישראל, תורה וארץ ישראל. בשבת הייתה נהירה אלי מכל האזור. השנים הללו הן בשבילי זיכרון חי של תוכן ומהות. הזהות שלי היא שילוב של בית, בני עקיבא, בית הספר והחברה".

עצמאית// "היינו ילדים עצמאיים מאוד, והחיים היו עם הרבה עשייה. שום דבר לא בא לנו בקלות, ואף אחד לא עשה במקומנו דברים, וזה הצמיח אותנו להיות אנשים חזקים. גדלתי בבית שהפרוטה לא הייתה מצויה בו, ועבדתי כדי לממן כל מיני דברים שרציתי. את רישיון הנהיגה שלי מימנתי בעצמי בהדרכה שעשיתי לבני נוער מחו"ל".

מחוברת// "מהשנה בארצות הברית חזרנו עם אוהל ענק שלפני 55 שנה לאף אחד בארץ לא היה, ובכל פסח ובהזדמנויות אחרות היינו יוצאים לקמפינג בכנרת. אמא הייתה עושה לנו המון פיקניקים. אנתנו מאוד מחוברים לאדמה. עד היום, תיתיני לי את המלון הכי יוקרתי או אוהל עם שמיים

רותי גרינגליק

60

נשואה לצביקה ואם לחמישה

תושבת רעננה

מנחת הורים ויועצת זוגית, אמו של שאולי גרינגליק הי"ד שנפל במלחמה, מנחה בטקס הממלכתי לציון שנה לטבח 7 באוקטובר

מופע משפחתי שמושתת על הנחיית ההורים שלי, ויצאנו לעוד סבב של מופעים כשאנחנו מדברים ובין לבין הילדים עולים ושרים איתנו".

המשפחה המזמרת// "כולנו מאוד מוזיקליים ומוזיקה נוכחת אצלנו בבית. מאז שהם קטנים צביקה היה עובר לפני התיבה בימים הנוראים, ושאולי היה מלווה אותו מגיל שש. להתפלל עם צביקה והבנים זה היה לגעת בשערי שמיים. גם בסעודות שבת ובכלל בבית, כל הזמן שרים ומנגנים. המוזיקה תמיד ברקע. חוזרים מהבצא, פותחים את הפסנתר ושרים יחד. זה חלק ממי שאנחנו".

שאולי// סרן במילואים שאולי גרינגליק הי"ד, בנה השלישי. "שאולי היה מוזיקלי וחלם להיות זמר. הוא נרשם לתוכנית הריאליטי 'הכוכב הבא' ומתוך כמה מאות נבחר להשתתף בתוכנית. היה לו קול מדהים. הוא השתתף בתוכנית עם מדי צה"ל והשופטים נורא התרגשו ממנו כשהוא שר את השיר 'עטלף עיוור' של חנן בן ארי. אבל אז הפלוגה שלו נכנסה לעזה והוא החליט שחלום המוזיקה יצטרך לחכות ופרש מהתוכנית. הוא כתב: כרגע יש רק דבר אחד בראש שלי וזה להמשיך להילחם בחושך עד שנראה את האור".

האובדן// היה קצין בגדוד 931 בחטיבת הנח"ל ונהרג בקרב בצפון הרצועה. "שאולי היה איש של אנשים, אהוב מאוד, מצחיק ובעל חסד. הוא היה בן טוב עם לב ענק. אני מאוד מחוברת אליו והחלל שנפער בחיי הוא עצום. לפני הלוויה כינסנו את הילדים בסלון ואמרנו להם שכל השנים אספנו כלים

הנחת// חמישה ונכדה. הבכורה רותם בת 29, נשואה עם ילדה. מיכל בת 28 נשואה, שאולי הי"ד בן 26 במותו, אחריו רועי בן 23 ודניאל בן 21. "הם מקור הכוח והשמחה. דרכם למדתי הרבה מאוד על עצמי".

קליניקה// אחרי 15 שנים של עבודה סוציאלית בחרה לפנות ללימודי הנחיית הורים וייעוץ זוגי במרכז שפר, "זמאז זה מה שאני עושה. יש לי קליניקה בבית, והשליחות הכי גדולה שלי בחיים היא לעזור להורים לגדל את הילדים שלהם בטוב ובנחת, להבין שהם לא חברים של הילדים אלא ההורים שלהם ושההיררכיה חשובה מאוד. בנוסף לכך, אם רוצים לגדל ילדים מאושרים עם חוסן צריך לעודד אותם לפעול וליצור, להאמין בהם וכן, גם לאפשר להם ליפול ולקום".

המחלה// בגיל 39, עם תינוק קטן בן שבעה חודשים, התגלתה כחולת סרטן השד. "כמעט שנה הייתי חולה ועברתי סדרת טיפולי כימו והקרנות. הגבתי קשה לטיפולים ומאוד סבלתי. אבל לא נתנו לסביבה לרחם עלינו ועל הילדים שלנו, כי רחמים גורמים לאדם להרגיש קטן וחלש. זה נכון גם במחלה וגם בשכול. לאט לאט הילדים הבינו שהכוח והאחריות בידיים שלהם".

לדבר על זה// "שנתיים אחרי שהבראתי יצאתי במופע לנערות ולנשים, 'אף פעם לא לבד', שעלה 500 פעמים בארץ. המופע עסק באיך להתמודד עם אתגרי החיים ואיך לא לתת למציאות לנהל אותנו. הבנות שלי הצטרפו למופע, עלו לבמה, שיתפו ושרו. בהמשך צביקה ואני כתבנו

במגרש הביתי

שמע ישראל
בדרך כלל קמה בסביבות שבע בבוקר,
אבל פעמיים בשבוע משכימה קום
בשעה חמש וחצי ויוצאת לריצה. "היום
שלי מתחלק בין פגישות בקליניקה
בהנחיית הורים או ייעוץ זוגי, קפה
עם חברה, עבודות הבית, התארגנות
להרצאה או הופעה משפחתית". הולכת
לישון בסביבות חצות.

השבת שלי
"שקט, משפחה אהובה. מחשבות.
היום לא קל".

פאליטיס
חנן בן ארי, אלטון ג'ון, שולי רנד
ואתי אנקרי.

צאת לפועל
"אמא שלי, מרים. תמיד חושבת חיובי
ומוצאת פתרון לכל בעיה. אישה אצילית
ומלאת חוכמת חיים".

השאלה
"להצליח להמשיך לעשות את החיים
מתוך שמחה וראיית הטוב".

אפליז אותי
"הפילוג בעם".

כשאהיה גדולה
"לצאת לטיול גדול בעולם למקומות
ששאו לי היה בהם ולנשום".

כדי להתמודד עם השבר הנורא הזה.

מחשיכים // כמשפחה ההתמודדות עם
האובדן היא גם דרך הבמה. "בחרנו להתמודד
עם האסון שלנו גם דרך המוזיקה והשירה. אנחנו
מסתובבים עם המופע 'החיים ממשיכים לנגן' וגם
יצאתי בהרצאה 'רקומן של אושר', שמעודדת
לחיות חיים מלאים ושמחים. אנחנו מרגישים שככה
אנחנו ממשיכים את האור של שאולי בעולם וממש
חשים אותו איתנו על הבמה. הבחירה בכל פעם
מחדש לקום ולהמשיך קדימה היא שריר וצריך לאמן
אותו".

ממלכתי // נבחרה להנחות את הטקס
הממלכתי לציון שנה לטבח 7 באוקטובר יחד עם
העיתונאית חן זנדר, ששכלה את אחותה הקטנה
נועה במסיבה ברעים, אורין גנץ-ן, שבתה עדן
זכריה נחטפה ונרצחה בשבי חמאס ועוד. הטקס
צולם באופקים וישודר ביום השנה. "הציעו לי
להנחות בטקס, והתלבטנו בגלל הפילוג שנוצר סביב
אותו יום. אבל ההחלטה להשתתף ולהופיע בטקס
הממלכתי נבעה מהרצון שלנו לאחדות והשאפה
להיות נאמנה למדינה".

ממלכתי 2 // "אני מרגישה שלהופיע
בטקס הממלכתי זה לשמור על עם ישראל ועל
הדמוקרטיה. אני מאמינה שזה הדבר הנכון לעשות.
זה מאוד מרגש. קולם של כל החיילים, הנופלים
והנרצחים יתנקז לאותו רגע קדוש, ואני מרגישה
את כובד האחריות. המדינה היא של העם, ולכן אני
חושבת שחשוב מאוד להופיע באירוע הזה וזאת
זכות עצומה".

בס"ד

נועל'ה בשרון

כשאוכל ואהבה נפגשים עם הציונות הדתית

נועל'ה מתחם האירועים של הציונות הדתית

אירועים עד 800 איש

ביחד נשמח. ביחד ננצח!

שנה טובה לכל לקוחותינו
ולכל בית ישראל

1000 חוות דעת לא טועות

משעול גיל 1 כפר סבא

להזמנות: יורם 054-7009111

חפשו בפייסבוק נועל'ה אירועי בוטיק בשרון
Noale-events.co.il

אלמנות של תקווה

פיקחותה של אלמנה. סבתא של בעלי הייתה אלמנה, רק שלקח לה שנים להתוודע לכך. בעלה נעצר על ידי הגרמנים בצרפת בזמן מלחמת העולם השנייה, בעת שנסע ברכבת עם קבוצה של ילדים יהודים שבהם טיפל, ומאז נעלמו עקבותיו. לאחר שנים התברר שהוא נלקח לאושוויץ ונרצח מיד לאחר שהגיע לשם. אבל היא חיכתה לו עד סוף המלחמה, וחיכתה לו אחרי שנגמרה המלחמה, וחיכתה לו כאשר אסירי מחנות הריכוז ששרדו התחילו לחזור, וחיכתה לו עוד כמה שנים, עד שבשלב מסוים - למרות שלא הייתה עדות מפורשת לכך שהוא מת - הורו לה הרבנים לשבת שבעה רק שעה קצרה אחת, מעין אבלות מאוחרת, ולפתוח דף חדש בחייה. אולם היא לא נישאה שוב לעולם.

בימי המלחמה, אחרי שבעלה נעצר, היא הייתה צריכה לדאוג למקום לינה ולמזון לה ולשלושת הילדים הקטנים שהיו איתה, ואז עלה בליבה רעיון ששילב פיקחות עם חסד. בשביל לאכול צריך להאכיל, אמרה לעצמה. בסביבה היו יהודים רבים, בעיקר ילדים, שלא היה להם מה לאכול, וגופים פילנטרופיים ביקשו לסייע להם. היא ניגשה לאחת הנציגויות הללו ואמרה שהיא תקים מטבח אצלה בבית, ותכין בכל יום ארוחה חמה לכל מי שאין לו. לצורך ביצוע התוכנית היא צריכה שהם ישיגו בשבילה מוצרים מצד אחד וקליינטים מצד שני, והכול כבר מסודר. וכך היה: ילדים ומבוגרים רבים אכלו על שולחנה לפחות ארוחה משביעה אחת במהלך היום, ונותר לה מספיק כדי להאכיל לשובע גם את עצמה ואת ילדיה. מה שמצא חן בעיניי בסיפור הזה הוא הקביעה שבשביל לאכול צריך להאכיל. אם תועיל לאחרים תועיל גם לעצמך. וזה נכון גם בתחומים רבים אחרים.

הסיר ריק, הצלחת מלאה. סיפור אחר, ידוע ומתוק, מספר על בחורי ישיבה בעיירות ליטא, שהיו אוכלים ימים אצל בעלי הבית בעיירה (מכך יצאו גם הרבה שידוכים). פעם קרה שכמה ימים לא באה ארוחה חמה אל פי הבחורים, ובלית ברירה שלח הגבאי בחור לאכול אצל אלמנה שהתנדבה לארח. הוא הגיע למשפחה באמצע הסעודה, והסיר כבר היה ריק. חשב הבחור בליבו שזאת סעודה שאינה מספקת לבעליה, ואיך יבקש שיגישו גם לו? אבל להפתעתו אמרה בעלת הבית לילדים: "הגיע אלינו בחור ישיבה! מי רוצה לתת חלק מהמנה שלו לבחור הישיבה?" קמו כל הילדים ביחד וצעקו "אני, אני!" הביאה האם צלחת, וכל אחד העביר לתוכה משלו. האוכל היה דל אבל הארוחה הייתה טעימה, האווירה נפלאה, והבחור לא הצליח לצאת משם עד שהבטיח לבוא אליהם לארוחת צהריים לפחות פעם אחת בשבוע.

יש המון סיפורים על אלמנות ועל אוכל, והסיבה פשוטה: בימי קדם אישה שהתאלמנה הייתה יורדת מנכסיה והייתה בסכנת רעב ממש, אבל לא כן אלמנה של שנת תשפ"ד. היא יוצאת לתת הרצאות, ולפעמים משאירה ארוחה של נקניקיה וצי'פס בלחמנייה, ולא בגלל שאין לה אמצעים להכין. פשוט אין לה פנאי. יש לה עולם שלם גם מחוץ לבית. האלמנות הפכה אותה לשגרירת חוץ, שמספרת סיפורי תהילה ומחזקת עם שלם. הן מרצות מבוקשות ולא בכדי. הסיפור שלהן הוא הסיפור של כולנו, רק שהן במגרש ואנחנו ביציע. את הכאב לא נוכל להרגיש לעולם בעוצמה שהן מרגישות. גם לא נוכל להתעשר בגבורה המתקרבת לגבורתן. אז נותר לנו רק להצדיע. ●

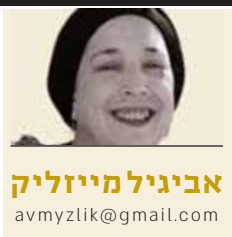
אמי הפכה לאלמנה צעירה בגיל 48 בלבד, כאשר אף אחד לא דפק על הדלת בבניין רב הקומות בנווה אביבים. לא הגיעו ארגוני חסד, והשפה הייתה חדשה לה יחסית. למרות הכול היא התחילה ללמד סמוכה לביתנו. לראשונה בחייה לימדה באקדמיה. ספק אם הבנתי אז כמה היא הייתה גיבורה. אני פוגשת היום אלמנות רבות, רובן צעירות מאוד, עם עצב בעיניים אבל גם ברק של תקווה. חלקן כבר חושבות על פרק ב', וזה סימן לבריאות, לגבורה ולכוחות חיים. והן ראויות לכך.

בחורה נשארת ל'יזכור'. את חג הפסח הראשון אחרי שאבי נפטר אני זוכרת היטב. הייתי בת עשרים, בכורה לשמונה אחים, ואחי הקטן היה בסך הכול בן חמש. קיבוץ יבנה הזמין אותנו כאורחי כבוד, משום שאבי תרם לקיבוץ מכשור רפואי באמצעות 'יד שרה'. ישבנו בשולחן מרכזי בחדר האוכל כשאמי בראש השולחן, והתביישנו מאוד. אבל לא הייתה אופציה אחרת. ספק אם תבינו איך הרגשתי כשעמדתי בשביעי של פסח בעזרת הנשים ואמרתי תפילת יזכור חרישית, כשכל הצעירות פורשות אל המבואה ומפטטות שם בקולניות. כך הרגשתי בשנה הראשונה שבה הפכתי ליתומה. ואז הגיע חג סוכות הראשון לאחר היתמות, וזה הלם בנו שוב. מי יבנה את הסוכה? מי ייקח את אחיי לשוק ארבעת המינים, יתבונן באתרוג שיפה הוא ומום אין בו, יבחר לולב ישר כסרגל, יצרף הדסים ויאגד את כולם לאגודה אחת? ליד מי ישבו שלושת אחיי היתומים בבית הכנסת, ולמי יתלוו בעת שיסובו סביב הבימה בזמן ההושענות? איך יקיימו 'ושמחת בחגך' כשעיניהם כבויות, וגם ליבם?

השבוע התחזק בי הזיכרון ההוא, כשאדם שאיבד את בתו התצפיתנית תיאר לפניי את הקושי שלו לקראת החגים הבאים עלינו לטובה, התפילות והדמעות, העומס הרגשי של ימי הרחמים והסליחות ובניית הסוכה, ובשיאם - הריקודים בשמחת תורה. ליתומים ולא אלמנות ולכל אלו שמשפחותיהם אינן שלמות, החגים עלולים להיות סיוט מתמשך. תחשבו איך מרגיש יתום שמגיע לתפילות הארוכות הללו בלי אבא. הוא יושב לבדו, כמה זה מביך. כמה זה מהדהד את הבדידות, את החסר, את הבלבול.

למה לאכול צ'ולנט. אמי הפכה לאלמנה צעירה בגיל 48 בלבד, כאשר אף אחד לא דפק על הדלת בבניין רב הקומות בנווה אביבים. לא הגיעו ארגוני חסד, והשפה הייתה חדשה לה יחסית. למרות הכול היא התחילה ללמד אנגלית ברמה גבוהה באוניברסיטת תל אביב, שהייתה סמוכה לביתנו. לראשונה בחייה לימדה באקדמיה. ספק אם הבנתי אז כמה היא הייתה גיבורה. אני פוגשת היום אלמנות רבות, רובן צעירות מאוד, עם עצב בעיניים אבל גם ברק של תקווה. חלקן כבר חושבות על פרק ב', וזה סימן לבריאות, לגבורה ולכוחות חיים. והן ראויות לכך.

ההלכה מתייחסת פעמים רבות במיוחד ליתום ולא אלמנה, ורבותינו הקפידו מאז ומתמיד לתת להם יחס מיוחד. והנה סיפור שמדגים זאת: בחור אחד הגיע בקביעות לסעודת השבת אצל הרב חיים קנייבסקי והיה לומד עם הרב אחרי הסעודה. הבחור לא אהב צ'ולנט, ולכן הרב היה נותן לו בכל פעם רק טיפת צ'ולנט לכבוד שבת ולא יותר. כשהבחור התארס הייתה שמחה גדולה. בשבת הראשונה אחרי האירוסין הגיש לו הרב צלחת מלאה צ'ולנט. הבחור התפלא, אך לא אמר מילה וגמר את הכול. אחרי הסעודה שאל את הרב למה שם לו הפעם כל כך הרבה צ'ולנט בצלחת. ענה הרב: "התארסת במזל טוב. חמותך אלמנה, ולכן חשוב שתתרגל לאכול כל מה שהיא נותנת לך ולהגיד תודה ושהיה טעים מאוד, אז תתחיל להתרגל לזה כבר עכשיו..."

שבת אחרונה של תשפ"ד

זו הייתה שנה כל כך קשה וכואבת, אבל מתחתיה התגלו זוהר ועומק שהם השורשים של העם שלי, ועם כל היופי הזה אני רוצה להיכנס לשנה הבאה עלינו לטובה

ואף אחד לא חשב שיצא מהם משהו, הופכים להיות פתאום צבא ה', לוחמים קדושים שנלחמים בגבורה מופלאה במלחמה הכי צודקת בעולם. ראיתי אזרחים שהקדישו כל רגע של היום לעזרה ותמיכה ועשייה למען אחרים. ראיתי אומנים שמופיעים בבתי חולים ובמוסדות לשיקום ובמלונות של מפונים. ראיתי ילדים שמכירים בעל פה את כל השמות של החטופים מרוב שהם מתפללים עליהם בלי הפסקה. שמעתי אנשים מכל גוני הקשת, אפילו כאלה שאיבדו את היקר להם מכול, מבקשים רק דבר אחד - אחדות. ראיתי נשים גיבורות שבמשך חודשים אינסופיים נושאות על כתפיהן את הבית והילדים והבנק והעבודה כי הבעל נמצא במילואים. ראיתי אנשים שרים יחד בצעקות ובדמעות שיר עתיק שכבר כמעט נשכח - עם ישראל חי, עוד אבינו חי.

וזה כל כך מרגש, וכל כך אמיתי. זה מה שאני רוצה לקחת איתי לשנה הבאה עלינו לטובה, בעזרת ה'. להגיע אליה עטופה בעם ישראל שלי, מאמינה בכל ליבי שאלו הקולות והצלילים של הגאולה. ●

החטופים, הנופלים, הפצועים. אוי, איזו שנה הייתה, תשפ"ד.

שיר עתיק וכמעט נשכח

אבל מתחת לגלים הסוערים, מעל העננים האפורים המכסים את עין האופק, יש משהו אחר. יש כוח נצחי, טהור, זוהר. כוח של שקט ויופי ואור ואמת שדווקא השנה נחשף במלוא העוצמה - הכוח של העם שלנו, עם של מתוקים, עם של צדיקים. עם ששום דבר לא יוכל לו, והשנה גילה את מלוא זוהרו. גילה איך מעבר לכל הסערות הוא חי, נושם, פועם, קיים. הוא מאוחד בשורש, הוא רוצה אמת, הוא מלא אמונה, הוא כולו ביישן, רחמן, גומל חסדים. עם הנצח, עם של יהודים. ואם יש דבר אחד שאני לוקחת איתי בכל הכוח בשבת הזאת, השבת האחרונה של השנה, לוקחת למשמרת ולמזכרת משנה שאת רובה אני מעדיפה לשכוח - זה הגילוי המופלא הזה, שלמרות שידעתי אותו, השנה ראיתי! בכל כך הרבה דרכים ואופנים. ראיתי אנשים מדהימים, ראיתי רוח שמנצחת כל רוע, ראיתי ילדים שנעלמו לתוך האקס בוקס ולטיק טוק ולאיינסטגרם,

אני זוכרת היטב איך בפעם הראשונה שהלכתי לים בתור ילדה קטנה, התפעלתי מאוד מהגלים. אבל לא פחות מכך, התפעלתי לגלות שלמטה, מתחת לגלים השוטפים, יש מים צלולים ורגועים. שם הכול נראה אחרת לגמרי. תחושה דומה הרגשתי בטיסה הראשונה בחיי. היה זה בוקר אפור, שכבת עננים כבדה כיסתה את השמיים וגשם כבד ירד. וכמה הדהים אותי הרגע שבו עברנו את העננים, עלינו מעלה מעלה, ופתאום - שמיים כחולים, שמש זורחת, וכל הסערה נשארה הרחק מתחתינו. קשה להתעלם מהשנה הסוערת שעברה ועוברת עלינו. מהאויבים שמקיפים אותנו מכל עבר בטבעת חונקת, וזוממים בכל דרך אפשרית לכלות אותנו. מהרגעים הכל כך מפחידים וכואבים וקשים שעברנו, מהמחיר הנורא ששילמנו, מהמלחמה שממשיכה לסעור מעלינו ומתחתינו בלי כיוון ברור. מאינספור המילים שלא מפסיקות להיאמר ולהתפרסם ולהתדיין ולהתראיין על ידי פוליטיקאים ועיתונאים ופרשנים ומומחים. מההפגנות שעדיין לא פסקו עם כל הצעקות והתביעות והדרישות והכעס והשנאה. מהכאב הנורא של משפחות

פאוי תפוחי אֵץ וריבת חלה

6 צוות
אישיות

18-20 דקות
אפייה:

דרגת קושי
בינונית

החיבור בין תפוחי עץ לריבת חלב לא שגרתי, אבל טעים בצורה לא רגילה. שימו לב לשיטה המיוחדת של הכנת התפוחים. נכון שזה דורש קצת התעסקות, אבל התוצאה המושלמת לגמרי שווה את זה. אפשר כמובן לקצר את התהליך, לוותר על יצירת השושנים ולהניח באופן פשוט יותר את פרוסות התפוחים.

לצדק:

- 2 כוסות קמח
- 100 גרם חמאה רכה
- ביצה אחת
- 2 כפות מים

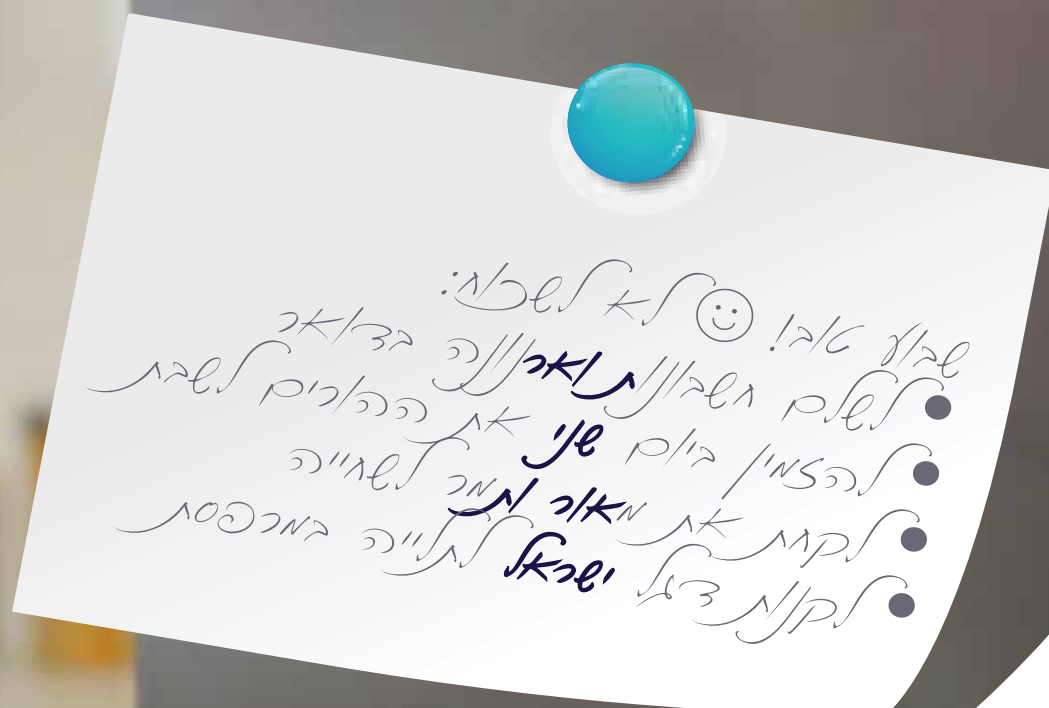
למליה:

- 1/2 כוס ריבת חלה
- 6 תפוחי אֵץ פונק ליידי או סתם תפוחים אדומים
- 3 כפות מיל' סחוט מלימון
- שקית סוכר וניל
- אבקת סוכר לזרייה

מכינים את הבצק: מעבדים את הקמח והחמאה בקערה או במעבד מזון לפירורים אחידים. מוסיפים את הביצה והמים וממשיכים לערבב ולעבד מעט ככל האפשר, עד שמתקבל כדור בצק. נותנים לבצק לנוח בקירור כחצי שעה, ואז מחלקים אותו לשישה חלקים ומשטחים כל חלק בתבנית פאי אישית.

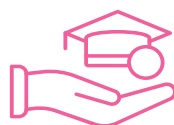
מכינים את המליה: מחממים תנור לחום של 180 מעלות. שמים כף גדושה של ריבת חלב בתחתית של כל פאי. שוטפים וחוצים את התפוחים אך לא מקלפים אותם, מסירים את הליבה בעזרת כלי מתאים ופורסים לפרוסות דקות ככל האפשר. שמים בסיר את מיץ הלימון, סוכר הווניל והתפוחים ומכסים במכסה. מביאים לרתיחה, מבשלים דקה או שתיים (לא יותר!) ומכבים מיד את האש. מצננים מעט.

מתחילים להכין שושנים: לוקחים פרוסה אחת ומגלגלים אותה לגליל, לוקחים פרוסה שנייה ומגלגלים אותה מסביב לגליל הראשון וכך ממשיכים ללפף פרוסות מסביב לגליל. מניחים במרכז הפאי את הגליל וממשיכים להוסיף מסביבו פרוסות תפוחים בעיגול עד שהפאי מתמלא. ממשיכים להכין באותו אופן את כל שאר המאפים. מכניסים לתנור ואופים במשך 18-20 דקות, עד שהבצק מזהיב. מוציאים מהתנור ומצננים. אפשר להגיש את העוגה קרה או חמימה לפי טעמכם.

רק במקום אחד התואר השני משתלב בחיים שלך!

תואר שני בחינוך במכללת "אורות ישראל", קמפוס אלקנה
ביה"ס המוביל בישראל ללימודי תואר שני M.Ed.

מבחר
מלגות

מרצים
מבוקשים

למידה
היברידית

אפשרות לתואר שני
בשנה אחת

מסלולים
נפרדים
לגברים
ולנשים

הוראת היסטוריה של עם ישראל*

ייעוץ חינוכי

המסלולים
שלנו: »

ניהול וארגון מערכות חינוך

מקרא וספרות חכמים

ההרשמה לתואר ראשון B.Ed. בעיצומה

תקשורת | לשון | מתמטיקה | אנגלית | תנ"ך
מחשבת ישראל | היסטוריה | ארץ ישראל
חינוך חברתי | חינוך מיוחד | הגיל הרך | מחול ותנועה
מסלול מיוחד להסבת אקדמאיות להוראה

לפרטים והרשמה:

052-4295209 | 03-376-3767

חפשו ב-Google 'תואר באורות באלקנה' f @

*התואר מותנה באישור המל"ג | פתיחת התוכניות מותנית במספר הנרשמים